

2022 Yılı Birinci Geçici Vergi Döneminde Uygulanacak Yeniden Değerleme Oranı

T.C. HAZİNE VE MALİYE BAKANLIĞI Gelir İdaresi Başkanlığı 5520 sayılı Kurumlar Vergisi Kanunu Sirküleri /59 Konusu : Geçici Vergi Dönemlerinde Y...

2022 Yılı Birinci Geçici Vergi Döneminde Uygulanacak Yeniden Değerleme Oranı

Tarih: 5 Nisan 2022
T.C.

HAZİNE VE MALİYE BAKANLIĞI

Gelir İdaresi Başkanlığı

5520 sayılı Kurumlar Vergisi Kanunu Sirküleri /59

Konusu	:	Geçici Vergi Dönemlerinde Yeniden Değerleme Oranı
Tarihi	:	05/04/2022
Sayısı	:	KVK-59 / 2022-1 / Yatırım İndirimi – 45

İlgili olduğu maddeler	:	Vergi Usul Kanunu Mükerrer Madde 298 Kurumlar Vergisi Kanunu Madde 32/A Gelir Vergisi Kanunu Geçici Madde 69
İlgili olduğu kazanç türleri	:	Ticari Kazanç, Zirai Kazanç

[213 sayılı Vergi Usul Kanununun](#) mükerrer 298 inci maddesinin (B) fıkrasına istinaden yıllık olarak hesaplanan ve Bakanlığımızca ilan edilen yeniden değerlendirme oranına, vergi kanunlarından kaynaklanan nedenlerden dolayı geçici vergi dönemlerinde de ihtiyaç duyulmaktadır.

2022 yılı birinci geçici vergi döneminde uygulanacak yeniden değerlendirme oranı **% 33,63 (yüzde otuzüç virgöl altmışüç)** olarak tespit edilmiştir.

Duyurulur.

Bekir BAYRAKDAR

Gelir İdaresi Başkanı

**Anayasa Mahkemesi 2019/1450
Başvuru Numaralı Kararı –
Fazla Çalışma Ücretinin**

Ödenmemesi Mülkiyet Hakkının İhlali

Fazla Çalışma Ücretinin Ödenmemesi Mülkiyet Hakkının İhlali 05 Nisan 2022 Tarihli Resmi Gazete Sayı: 31800 Anayasa Mahkemesi Başkanlığından: BİRİNCİ B...

Anayasa Mahkemesi 2019/1450 Başvuru Numaralı Kararı – Fazla Çalışma Ücretinin Ödenmemesi Mülkiyet Hakkının İhlali

Tarih: 5 Nisan 2022

Fazla Çalışma Ücretinin Ödenmemesi Mülkiyet Hakkının İhlali

05 Nisan 2022 Tarihli Resmi Gazete

Sayı: 31800

Anayasa Mahkemesi Başkanlığından:

BİRİNCİ BÖLÜM

KARAR

ONUR ÖZDAMAR BAŞVURUSU

Başvuru Numarası: 2019/1450

Karar Tarihi: 22/2/2022

Başkan: Hasan Tahsin GÖKCAN

Üyeler: Hicabı DURSUN

Muammer TOPAL

Recai AKYEL

Yusuf Şevki HAKYEMEZ

Raportör: Ayhan KILIÇ

Başvurucu: Onur ÖZDAMAR

Vekili: Av. Mustafa Bilge ÖZEL

ÖZET:

Anayasa Mahkemesi Birinci Bölümü 22/2/2022 tarihinde, *Onur Özdamar* (B. No: 2019/1450) başvurusunda, Anayasa'nın 35. maddesinde güvence altına alınan mülkiyet hakkının ihlal edildiğine karar vermiştir.

Olaylar

Başvurucunun iş sözleşmesi tek taraflı olarak işveren tarafından feshedilmiştir. İşveren kıdem tazminatını, ihbar tazminatını ve ücrete dönüşen yıllık izin alacağını başvurucuya ödemiştir.

Başvurucu, iş mahkemesinde işveren aleyhine tazminat davası açmıştır. Dava dilekçesinde, kıdem ve ihbar tazminatları ile ücrete dönüşen yıllık izin alacağının eksik ödendiğini, fazla çalışma ücretinin ise hiç ödenmediğini belirtmiştir.

Dinlediği tanıkların anlatımlarına ve bilirkişi raporuna dayanarak başvurucunun yılda 260 saat fazla mesai yaptığı kanaatine ulaşan iş mahkemesi fazla çalışma ücreti yönünden davayı kabul etmiştir. İş mahkemesi 4758 sayılı Kanun'un 41. maddesinin yedinci fıkrası ile İş Kanununa İlişkin Fazla Çalışma ve Fazla Sürelerle Çalışma Yönetmeliği'nin (Yönetmelik) ikinci fıkrasının fazla mesainin gerçekleştiği tarihte yürürlükte bulunan hâlini gözeterek işverenin fazla mesaiye ilişkin olarak her yılın başında başvurucunun onayını alması gerektiği sonucuna ulaşmış ve işverenin her yılın

başında başvurucunun onayını aldığını ispatlayamaması sebebiyle birinci yıldan sonraki fazla çalışmalar için ücret ödenmesinin zorunlu olduğunu kabul etmiştir. Buna karşılık bölge adliye mahkemesi Yönetmelik'in 9. maddesinin ikinci fıkrasının 25/8/2017 tarihinde değişen hâline dayanarak her yılın başında onay alınması şartının bulunmadığını, başvurucunun hizmet sözleşmesini imzalarken verdiği onayın - geri almadıkça- geçerli olduğunu belirtmiş ve iş mahkemesi kararını kaldırarak davayı reddetmiştir.

İddialar

Başvurucu, fazla çalışma ücretinin ödenmemesi nedeniyle mülkiyet hakkının ihlal edildiğini iddia etmiştir.

Mahkemenin Değerlendirmesi

Derece mahkemelerinin kararlarında 4758 sayılı Kanun'un 41. maddesinde fazla saatlerle çalışmak için işçinin onayının alınması gerektiği hükmüne yer verilmiştir. 4758 sayılı Kanun'un 41. maddesine dayanılarak çıkarılan Yönetmelik'in 9. maddesinin ikinci fıkrasında fazla çalışmaya ihtiyacı olan işverence bu onayın her yılın başında işçilerden yazılı olarak alınması gerektiği düzenlenmiş iken 25/8/2017 tarihinde yürürlüğe giren değişiklikte her yılın başında onay alma şartı kaldırılmış, iş sözleşmesinin yapılması esnasında onay verilmiş olması yeterli hâle getirilmiştir.

4758 sayılı Kanun'un 41. maddesinin yedinci fıkrasında ve Yönetmelik'in 9. maddesinin her iki versiyonunda yer alan onay şartının fazla çalıştırılmaya yönelik olduğu görülmektedir. Fazla çalışmaya onay verilmesinin fazla çalışma ücretinden de feragat edilmiş sayılacağı anlamına gelebilecek bir düzenleme, anılan kurallarda yer almamaktadır.

Bölge adliye mahkemesi kararında açıklık bulunmasa da başvurucunun hizmet sözleşmesindeki onayının fazla çalışma için asıl ücreti dışında ayrıca ücret talep edilmemesini de içerdiği kabulünden hareket edildiği görülmüştür. Anayasa'nın

35. maddesinde güvence altına alınan mülkiyet hakkı malikin fazla çalışma ücretinden feragat etmesini kural olarak yasaklamamaktadır. Dolayısıyla işçinin fazla çalışmasının karşılığının asıl ücretine dâhil olduğunu iş sözleşmesinde kabul etmiş olmasına dayanılarak lehine fazla çalışma ücretine hükmedilmemesi kural olarak Anayasa'nın 35. maddesini ihlal etmez. Ancak işçinin fazladan çalıştırılmasının kanuna uygun olmadığı hâllerde önceden verilmiş rızanın varlığından hareketle fazla çalışma ücretinden feragat edildiği çıkarımı yapılamaz. Zira feragatin geçerli olabilmesi için feragat iradesinin açık olmasının ve sonuçlarının kişi yönünden makul olarak öngörülebilir bulunmasının yanında asgari usul güvencelerinin de sağlanmış olması, ayrıca haktan feragat edilmesini meşru olmaktan çıkaran üstün bir kamu yararının bulunmaması gerekir.

Kanun koyucu ve -kanunun verdiği yetkiye dayanarak- idari organlar, işveren karşısında nispeten zayıf konumda bulunan işçinin menfaatlerinin korunması amacıyla birtakım emredici hükümler sevk etmiştir. Bu bağlamda 4758 sayılı Kanun'un 41. maddesinin yedinci fıkrasında işçinin rızası bulunmadan fazla çalıştırılması kesin olarak yasaklanmıştır. Ayrıca çıkarılan ikincil düzenlemelerle fazla çalışma onayının her yılın başında ve yazılı olarak alınması zorunluluğu getirilmiştir. Onayın her yılın başında alınma zorunluluğu öngören mevzuat hükmü 25/8/2017 tarihine kadar yürürlükte kalmıştır. Buna göre 25/8/2017 tarihinden önceki mevzuat dikkate alındığında işçinin yılın başında onayı alınmadan fazla çalıştırılmasının emredici kurallara aykırılık teşkil edeceği anlaşılmıştır.

Somut olayda başvuru, onayın her yılın başında alınmasının zorunlu olduğu dönemde -1/4/2008-29/5/2015 tarihleri arasında- fazla çalıştırılmıştır. Dolayısıyla anılan dönemde yürürlükte bulunan mevzuata göre başvuru ilki yıl dışındaki fazla çalışmaları emredici hükümlere aykırılık teşkil etmiştir. Başvurucunun ücret talep etmeksizin fazla çalışmaya rıza gösterdiği kabul edilse bile bu rızanın emredici hükümlere

aykırı olarak gerçekleştirilen fazla çalışmayı da kapsadığı söylenemez. Emredici hükümlere aykırı olarak fazladan çalıştırılan kişinin fazla çalışma ücretinden feragat etmesi işçi menfaatlerinin korunmasındaki üstün kamusal yararlarla çelişmektedir.

Bölge adliye mahkemesi kararındaki yaklaşım başvurucunun fazla çalıştırıldığı dönemde yürürlükte olan mevzuata göre onay şartının bulunduğunu gözardı etmektedir. 25/8/2017 tarihinde yürürlüğe giren mevzuat fazla çalışma için iş sözleşmesi imzalanırken verilen onayı yeterli görmekte ise de geçmişte her yılın başında onay alınmadan gerçekleştirilen fazla çalışmaları hukuki hâle getirmemektedir. Bölge adliye mahkemesinin bu yorumu öngörülebilir olmadığı gibi iş hukukunun emredici hükümlerine aykırı olarak çalıştırılmaktan doğan haklardan feragat edildiğinin kabul edilmesinin kamu yararıyla çeliştiği gerçeğini de hesaba katmamaktadır.

Sonuç olarak bölge adliye mahkemesinin başvurucunun iş sözleşmesindeki feragatinin mevzuatın emredici hükümlerine aykırı olarak çalıştırılması karşılığında elde ettiği hakları da kapsadığı yorumunun öngörülebilir olmadığı kanaatine varılmıştır. Bölge adliye mahkemesinin ağır hata teşkil eden bu değerlendirmesi başvurucunun ölçsüz bir külfete maruz bırakılmasına ve işveren ile işçinin menfaatleri arasında ciddi bir dengesizliğin oluşmasına yol açmış, bu nedenle devletin Anayasa'nın 35. maddesinin öngördüğü pozitif yükümlülüklerin ihlal edilmesi sonucunu doğurmuştur.

Anayasa Mahkemesi açıklanan gerekçelerle mülkiyet hakkının ihlal edildiğine karar vermiştir.

Bu basın duyurusu Genel Sekreterlik tarafından kamuoyunu bilgilendirme amacıyla hazırlanmış olup bağlayıcı değildir. (T.C. Anayasa Mahkemesi)

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvuru, işçinin fazla çalışma ücretinin ödenmemesi nedeniyle mülkiyet hakkının ihlal edildiği iddiasına ilişkindir.

II. BAŞVURU SÜRECİ

2. Başvuru 9/1/2019 tarihinde yapılmıştır.

3. Başvuru, başvuru formu ve eklerinin İdari yönden yapılan ön incelemesinden sonra Komisyona sunulmuştur.

4. Komisyonca başvurunun kabul edilebilirlik incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına karar verilmiştir.

5. Bölüm Başkam tarafından başvurunun kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin birlikte yapılmasına karar verilmiştir.

6. Başvuru belgelerinin bir örneği bilgi için Adalet Bakanlığına gönderilmiştir.

III. OLAY VE OLGULAR

7. Başvuru formu ve eklerinde ifade edildiği şekliyle ilgili olaylar Özetle şöyledir.

8. Başvurucu 1982 doğumludur. Başvurucu 1/4/2008 tarihinde ...Bank Anonim Şirketinin Mersin Şubesinde (işveren) gişe görevlisi olarak çalışmaya başlamıştır. Taraflar arasında akdedilen hizmet sözleşmesinin "VI. FAZLA ÇALIŞMA VE TATİL GÜNLERİNDE ÇALIŞMA" başlıklı maddesinde şu hüküm yer almaktadır;

"1. Çalışan, İşverence gerekli görüldüğü takdirde yasal sınırlar içinde fazla çalışma yapmayı kabul ve taahhüt eder. Bu fazla çalışmalara ilişkin ücret Çalışanın asıl ücretinin içerisindedir."

9. İşveren 29/5/2015 tarihinde başvurucunun iş sözleşmesini tek taraflı olarak 22/5/2003 tarihli ve 4857 sayılı İş Kanunu'nun 18. maddesine dayanmak suretiyle feshetmiştir.

İşveren, başvurucunun işyerinde güven ve huzuru bozacak, maddi zarara yol açacak fiillerde bulunduğunu, gerekçe göstermiştir. İşveren 18.977,13 TL kıdem tazminatını, 4.020,56 TL ihbar tazminatı ile 1.035,77 TL ücrete dönüşen yıllık izin alacağını başvurucuya 1/6/2015 tarihinde ödemiştir.

10. Başvurucu 4/6/2015 tarihinde Mersin 2, İş Mahkemesinde (İş Mahkemesi) işveren aleyhine tazminat davası açmıştır. Dava dilekçesinde, kıdem ve ihbar tazminatları ile ücrete dönüşen yıllık izin alacağının eksik ödendiğini, fazla çalışma ücretinin ise hiç ödenmediğini belirtmiştir. Ayrıca eksik ödenen işçilik alacaklarının yasal faiziyle birlikte işverenden tahsiline karar verilmesini talep etmiştir.

11. İşveren, cevap dilekçesinde kıdem ve ihbar tazminatı ile yıllık izin alacaklarının eksik ödendiği iddiasını inkâr etmiştir. Cevap dilekçesinde, fazla çalışma ücreti yönünden başvurucunun fazla çalışmasının bulunmadığını belirtmiş; başvurucunun 09.00-18.00 saatleri arası çalıştığı, 12.30-13.30 saatleri arasında öğlen tatili yaptığını, saat 18:00'den sonra çalışmasının söz konusu olmadığını ifade etmiştir.

12. İş Mahkemesinin dinlediği, işverenin eski çalışanları olan iki tanık işyerinde akşamlar saat 20.00-20.30'a kadar çalıştığını beyan etmiştir,

13. İş Mahkemesince bilirkişi incelemesi yaptırılmıştır. Bilirkişi tarafından hazırlanan 31/10/2016 havale tarihli raporda başvurucuya 619,98 TL kıdem tazminatının, 319,06 TL İhbar tazminatının ve 50,01 TL yıllık izin ücretinin eksik ödendiği tespit edilmiştir. Raporda ayrıca başvurucunun haftada beş saat olmak üzere yılda 260 saat fazla mesai yaptığı saptaması yapılmıştır. Aynı bilirkişi tarafından düzenlenen 5/10/2017 tarihli ek raporda, başvurucuya ödenmesi gereken fazla çalışma ücreti -yüzde otuz hakkaniyet indirimi yapıldıktan sonra- 5.867.93 TL olarak hesaplanmıştır.

14. İş Mahkemesi 22/2/2018 tarihinde davayı kabul ederek

bilirkişi raporunda eksik ödendiği saptanan kıdem ve ihbar tazminatı ile kullanılmayan yıllık iznin ücretinin ve 5.867.93 TL fazla çalışma ücretinin başvurucuya ödenmesine hükmetmiştir. Kararın gerekçesinde işveren tarafından iş sözleşmesinin haksız ve bildirimsiz olarak feshedilmesi sebebiyle başvurucunun kıdem ve ihbar tazminatına hak kazandığı belirtilmiştir. Kararda taraflar arasındaki sözleşmede fazla çalışma ücretinin asıl ücrete dâhil olduğu belirtilmiş ise de [4857 sayılı Kanun](#)'un 41, maddesinin yedinci fıkrası ile 6/4/2004 tarihli ve 25425 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan [İş Kanununa İlişkin Fazla Çalışma ve Fazla Sürelerle Çalışma Yönetmeliği](#)'nin (Yönetmelik) 9. maddesi uyarınca fazla çalışma yaptırmak için işveren tarafından işçiden her yıl başında onay alınması gerektiği ifade edilmiştir. Başvurucunun sözleşmeyle rıza gösterdiği fazla çalışmanın sadece ilk yıl geçerli olduğuna işaret eden İş Mahkemesi, işverenin devam eden yıllarda başvurucudan onay aldığını ispatlayamadığı sonucuna ulaşmıştır. İş Mahkemesi bilirkişi raporunda yüzde otuz hakkaniyet indirimi uygulanarak yapılan hesaplamanın isabetli olduğunu vurgulamak suretiyle başvurucuya 5.867.93 TL fazla çalışma ücreti ödenmesi gerektiğini belirtmiştir.

15. İşveren bu karara karşı istinaf yoluna başvurmuştur. İstinaf dilekçesinde başvurucunun mesai saatleri dışında çalıştırılmadığını İş Mahkemesinin bu kabulünün hukuka uygun olmadığını belirtmiştir. İstinaf dilekçesinde ayrıca mevzuatta her yıl onay alınacağına ilişkin bir hükmün bulunmadığını, başvurucunun hizmet sözleşmesinde verdiği muvafakatin tüm çalışması boyunca geçerli olduğunu ifade etmiştir.

16. Adana Bölge Adliye Mahkemesi 8. Hukuk Dairesi (Bölge Adliye Mahkemesi) 2/11/2018 tarihinde istinaf istemini kabul ederek İş Mahkemesince hükmedilen kıdem ve ihbar tazminatlarını azaltmış, fazla mesai ücreti yönünden ise davayı kesin olarak reddetmiştir. Kararın gerekçesinde, tartışmalı olan hususun fazla çalışma onayının işçiden her yıl

alınması gerekip gerekmediği olduğunun altını çizmiştir. Bölge Adliye Mahkemesi, Yargıtay 9. Hukuk Dairesinin bir kararına da atıfta bulunarak uygulamanın 25/8/2017 tarihine kadar her yıl onay alınması yönünde olduğunu, bununla birlikte Yönetmelik'in 9. maddesinin ikinci fıkrasında yapılan ve 25/8/2017 tarihinde yürürlüğe giren değişiklikle her yılın başında onay alma şartının kaldırıldığını vurgulamıştır. Taraflar arasındaki hizmet sözleşmesinde fazla çalışma ücretinin asıl ücrete dâhil olduğunu düzenleyen hükme dikkat çeken Bölge Adliye Mahkemesi, başvurucunun sözleşmedeki onayını geri almadığı sürece yıllık 270 saati aşmayan fazla çalışma ücretinin başvurucuya ödendiğinin kabulü gerektiğini, bu nedenle başvurucunun fazla mesai ücretine hak kazanamayacağını açıklamıştır.

17. Nihai karar 11/12/2018 tarihinde başvurucuya tebliğ edilmiştir. Başvurucu 9/1/2019 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

IV. İLGİLİ HUKUK

18. 4857 sayılı Kanun'un 41. maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

“Ülkenin genel yararları yahut işin niteliği veya üretimin artırılması gibi nedenlerle fazla çalışma yapılabilir. Fazla çalışma, Kanunda yazılı koşullar çerçevesinde, haftalık kırkbeş saati aşan çalışmalardır. 63 üncü madde hükmüne göre denkleştirme esasının uygulandığı hallerde, işçinin haftalık ortalama çalışma süresi, normal haftalık iş süresini aşmamak koşulu ile, bazı haftalarda toplam kırkbeş saati aşsa dahi bu çalışmalar fazla çalışma sayılmaz.

Her bir saat fazla çalışma için verilecek ücret normal çalışma ücretinin saat başına düşen miktarının yüzde elli yükseltilmesi suretiyle ödenir.

Haftalık çalışma süresinin sözleşmelerle kırkbeş saatin altında belirlendiği durumlarda yukarıda belirtilen esaslar dahilinde uygulanan ortalama haftalık çalışma süresini aşan ve kırkbeş saate kadar yapılan çalışmalar fazla sürelerle

çalışmalardır. Fazla sürelerle çalışmalarda, her bir saat fazla çalışma için verilecek ücret normal çalışma ücretinin saat başına düşen miktarının yüzde yirmibeş yükseltilmesiyle ödenir.

...

Fazla saatlerle çalışmak için işçinin onayının alınması gerekir.

Fazla çalışma süresinin toplamı bir yılda ikiyüzyetmiş saatten fazla olamaz.

...

Fazla çalışma ve fazla sürelerle çalışmaların ne şekilde uygulanacağı çıkarılacak yönetmelikte gösterilir.”

19. Yönetmelik'in 9. maddesinin ilk hâli şöyledir:

“Fazla çalışma ve fazla sürelerle çalışma yaptırmak için işçinin yazılı onayının alınması gerekir. Zorunlu nedenlerle veya olağanüstü durumlarda yapılan fazla çalışma ve fazla sürelerle çalışma için bu onay aranmaz.

Fazla çalışma ihtiyacı olan işverence bu onay her yıl başında işçilerden yazılı olarak alınır ve işçi özlük dosyasında saklanır.”

20. Yönetmelik'in 9. maddesinin ikinci fıkrasının 25/8/2017 tarihli ve 30165 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan İş Kanununa İlişkin Çalışma Süreleri Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik'in 3. maddesiyle değişik hâli şöyledir:

“Fazla çalışma ihtiyacı olan işverence bu onay iş sözleşmesinin yapılması esnasında ya da bu ihtiyaç ortaya çıktığında alınır ve işçi özlük dosyasında saklanır. Fazla çalışma veya fazla sürelerle çalışma yapmak istemeyen işçi verdiği onayı otuz gün önceden işverene yazılı olarak bildirimde bulunmak kaydıyla geri alabilir.”

V. İNCELEME VE GEREKÇE

21. Anayasa Mahkemesinin 22/2/2022 tarihinde yapmış olduğu toplantıda başvuru incelenip gereği düşünüldü:

A. Başvurucunun İddiaları

22. Başvurucu; Bölge Adliye Mahkemesinin fazla çalışmanın gerçekleştiği tarihten sonra yürürlüğe giren mevzuat hükmüne dayanarak her yılın başında onay verilmesi şartının bulunmadığını kabul etmesinin ve buna dayalı olarak fazla çalışma ücretine ilişkin davayı reddetmesinin cezaların şahsiliği ilkesini, etkili başvuru hakkını, adil yargılanma hakkını, mülkiyet hakkını ve hak arama özgürlüğünü ihlal ettiğini ileri sürmüştür.

B. Değerlendirme

23. Anayasa'nın iddianın değerlendirilmesinde dayanak alınacak "Mülkiyet hakkı" kenar başlıklı 35. maddesi şöyledir:

"Herkes, mülkiyet ve miras haklarına sahiptir.

Bu haklar, ancak kamu yararı amacıyla, kanunla sınırlanabilir.

Mülkiyet hakkının kullanılması toplum yararına aykırı olamaz."

24. Anayasa Mahkemesi, olayların başvuru tarafından yapılan hukuki nitelendirmesi ile bağlı olmayıp olay ve olguların hukuki tavsifini kendisi takdir eder (Tahir Canan, B. No: 2012/969, 18/9/2013, § 16). Başvurucunun şikâyetinin özü, fazla çalışma ücretinin ödenmesi istemiyle açtığı davanın olaydan sonra yürürlüğe giren mevzuat hükmüne dayalı olarak reddedilmesine yöneliktir. Başvurucunun şikâyetinin mülkiyet hakkı kapsamında incelenmesi uygun bulunmuştur.

1. Kabul Edilebilirlik Yönünden

25. Açıkça dayanaktan yoksun olmadığı ve kabul edilemezliğine karar verilmesini gerektirecek başka bir neden de bulunmadığı

anlaşılan mülkiyet hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın kabul edilebilir olduğuna karar verilmesi gerekir.

2. Esas Yönünden

26. Başvuru konusu olayda başvurucunun mülkiyet hakkına yönelik olarak kamu makamlarınca doğrudan yapılan bir müdahale mevcut olmayıp özel kişiler arası bir uyuşmazlık söz konusudur. Dolayısıyla başvuruda, devletin mülkiyet hakkına ilişkin pozitif yükümlülükleri yönünden inceleme yapılması gerekmektedir.

a. Mülkün Varlığı

27. Mülkiyet hakkının ihlal edildiğinden şikâyet eden bir kimse, önce böyle bir hakkının var olduğunu kanıtlamak zorundadır (Mustafa Ateşoğlu ve diğerleri, B. No: 2013/1178, 5/11/2015, § 54). Bu nedenle öncelikle başvurucunun Anayasa'nın 35. maddesi uyarınca korunmayı gerektiren mülkiyete ilişkin bir menfaate sahip olup olmadığı noktasındaki hukuki durumunun değerlendirilmesi gerekir (Cemile Ünlü, B. No: 2013/382, 16/4/2013, § 26; İhsan Vurucuoğlu, B. No: 2013/539, 16/5/2013, § 31).

28. Anayasa'nın 35. maddesinde düzenlenen mülkiyet hakkı mevcut mal, mülk ve varlıkları koruyan bir güvencedir. Bir kişinin hâlihazırda sahibi olmadığı bir mülkün mülkiyetini kazanma hakkı -kişinin bu konudaki menfaati ne kadar güçlü olursa olsun- Anayasa'yla korunan mülkiyet kavramı içinde değildir. Bu bağlamda belirtmek gerekir ki Anayasa'nın 35. maddesi soyut bir temele dayalı olarak mülkiyete erişmeyi ve mülkiyeti edinmeyi değil mülkiyet hakkını güvence altına almaktadır. Bu hususun istisnası olarak belli durumlarda bir ekonomik değer veya icrası mümkün bir alacağı elde etmeye yönelik meşru bir beklenti Anayasa'da yer alan mülkiyet hakkı güvencesinden yararlanabilir (Kemal Yeler ve Ali Arslan Çelebi, B. No: 2012/636, 15/4/2014, §§ 36, 37; Mustafa Ateşoğlu ve diğerleri, §§ 52-54; Mehmet Şentürk [GK], B. No:

2014/13478, 25/7/2017, §§ 41, 53).

29. Meşru beklenti objektif temelden uzak bir beklenti olmayıp belirli bir kanun hükmüne veya başarılı olma ihtimalinin yüksek olduğunu gösteren yerleşik bir yargı içtihadına ya da aynı menfaatle ilgili hukuki bir işleme dayanan yeterli derecede somut nitelikteki bir beklentidir (Selçuk Emiroğlu, B. No: 2013/5660, 20/3/2014, § 28; Mehmet Şentürk, § 42). Dolayısıyla Anayasa ve Sözleşme'nin ortak koruma kapsamında olan meşru beklentiye dayalı mülkiyet hakkının tespiti mevcut hukuk sisteminde iddia edilen mülkiyet iddiasının tanınmasına bağlı olup bu tespit, mevzuat hükümleri ve yargı kararları ile yapılmaktadır (Üçgen Nakliyat Ticaret Ltd. Şti., B. No: 2013/845, 20/11/2014, § 37). Temelsiz bir hak kazanma beklentisi veya sadece mülkiyet hakkı kapsamında ileri sürülebilir bir iddianın varlığı meşru beklentinin kabulü için yeterli değildir (Kemal Yeler ve Ali Arslan Çelebi, § 37).

30. 4758 sayılı Kanun'un 41. maddesinin birinci fıkrasında ülkenin genel yararları yahut işin niteliği veya üretimin artırılması gibi nedenlerle fazla çalışma yapılabileceği ve fazla çalışmanın Kanun'da yazılı koşullar çerçevesinde haftalık kırk beş saati aşan çalışmalar olduğu hükme bağlanmıştır. Aynı maddenin ikinci fıkrasında her bir saat fazla çalışma için verilecek ücretin normal çalışma ücretinin saat başına düşen miktarının yüzde elli yükseltilmesi suretiyle ödeneceği belirtilmiştir. Söz konusu hükümler dikkate alındığında hizmet sözleşmesine bağlı olarak çalışan işçinin fazla çalışması karşılığında ücrete müstahak olduğu anlaşılmıştır.

31. Somut olayda başvuruçunun yılda 260 saat fazla mesai yaptığı derece mahkemelerince kabul edilmiştir. Davalı işverenin yargılama sırasında sunduğu dilekçelerde başvuruçunun fazla çalışmasının bulunmadığı ileri sürülmüş ise de bu savunma derece mahkemelerince yerinde görülmemiştir. Başvuruçunun fazla çalışmasının bulunduğu olgusu artık yargısal hükümlerle kesinlik kazanmıştır. Bu durumda fazla

çalışmasının bulunduğu kesinleşmiş yargı kararıyla tespit edilen başvuruçunun 4758 sayılı Kanun'un 41. maddesinin ikinci fıkrasından kaynaklı olarak fazla çalışma ücreti elde edeceği yolunda meşru beklentisinin bulunduğu kabulü gerekir.

b. Genel İlkeler

32. Mülkiyet hakkının korunmasının devlete birtakım pozitif yükümlülükler yüklediği hususu Anayasa'nın 35. maddesinin lafzında açık bir biçimde düzenlenmemiş ise de bu güvencenin sadece devlete atfedilebilen müdahalelere yönelik sınırlamalar getirdiği, bireyi üçüncü kişilerin müdahalelerine karşı korumasız bıraktığı düşünülemez. Pozitif yükümlülüklerin ortaya çıkmasının nedeni gerçek anlamda koruma sağlanmasıdır. Buna göre anılan maddede bir temel hak olarak güvence altına alınmış olan mülkiyet hakkının gerçekten ve etkili bir şekilde korunabilmesi yalnızca devletin müdahaleden kaçınmasına bağlı değildir. Gerçek anlamda koruma sağlanması için devletin negatif yükümlülükleri dışında pozitif yükümlülüklerinin de olması gerekir. Dolayısıyla Anayasa'nın 5. ve 35. maddeleri uyarınca devletin mülkiyet hakkının korunmasına ilişkin pozitif yükümlülükleri bulunmaktadır. Bu bağlamda söz konusu pozitif yükümlülükler, kimi durumlarda özel kişiler arasındaki uyuşmazlıklar da dâhil olmak üzere mülkiyet hakkının korunması için belirli tedbirlerin alınmasını gerektirmektedir (Türkiye Emekliler Derneği, B. No: 2012/1035, 17/7/2014, §§ 34-38; Eyyüp Boynukara, B. No: 2013/7842, 17/2/2016, §§ 39-41; Osmanoğlu İnşaat Eğitim Gıda Temizlik Hizmetleri Petrol Ürünleri Sanayi Ticaret Limitet Şirketi, B. No: 2014/8649, 15/2/2017, § 43).

33. Devletin pozitif yükümlülükleri, mülkiyet hakkına yapılan müdahalelere karşı usule ilişkin güvenceler sunan yargısal yolları da içeren etkili hukuksal bir çerçeve oluşturma, oluşturulan bu hukuksal çerçeve kapsamında yargısal ve idari makamların bireylerin özel kişilerle olan uyuşmazlıklarında etkili ve adil bir karar vermesini temin etme sorumluluklarını da içermektedir (Selahattin Turan, B. No: 2014/11410,

22/6/2017, § 41).

34. Özel kişiler arasındaki uyuşmazlıklarda tarafların birbirleriyle çatışan menfaatleri bulunmaktadır. Dolayısıyla tarafların karşı karşıya gelen menfaatleri çerçevesinde mülkiyet hakkını korumakla yükümlü bulunan devletin maddi ve usule ilişkin pozitif yükümlülüklerini yerine getirip getirmediği dikkate alınarak sonuca varılmalıdır. Bu bağlamda ilk olarak belirli, ulaşılabilir ve öngörülebilir bir kanun hükmünün mevcut olup olmadığı irdelenmelidir (Hüseyin Ak, B. No: 2016/77854, 1/7/2020, § 53).

35. İkinci olarak başvuruculara mülkiyet hakkına yapılan müdahaleye etkin bir biçimde itiraz edebilme, savunma ve iddialarını yetkili makamlar önünde ortaya koyabilme olanağının tanınıp tanınmadığı incelenmelidir. Anayasa'nın 35. maddesi usule ilişkin açık bir güvenceden söz etmemektedir. Bununla birlikte mülkiyet hakkının gerçek anlamda korunabilmesi bakımından bu madde, Anayasa Mahkemesinin çeşitli kararlarında da ifade edildiği üzere mülk sahibine müdahalenin kanun dışı veya keyfî ya da makul olmayan şekilde uygulandığına ilişkin savunma ve itirazlarını sorumlu makamlar önünde etkin bir biçimde ortaya koyabilme olanağının tanınması güvencesini kapsamaktadır. Bu değerlendirme ise uygulanan sürecin bütününe bakılarak yapılmalıdır (Züliye Öztürk, B. No: 2014/1734, 14/9/2017, § 36; Bekir Yazıcı [GK], B. No: 2013/3044, 17/12/2015, § 71).

36. Mülkiyet hakkının usule ilişkin güvenceleri hem özel kişiler arasındaki mülkiyet uyuşmazlıklarında hem de taraflardan birinin kamu gücü olduğu durumlarda geçerlidir. Bu bağlamda mülkiyet hakkının korunmasının söz konusu olduğu durumlarda usule ilişkin güvencelerin somut olayda yerine getirildiğinden söz edilebilmesi için derece mahkemelerinin kararlarında konu ile ilgili ve yeterli gerekçe bulunmalıdır. Ayrıca belirtmek gerekir ki bu zorunluluk davacının bütün iddialarına cevap verilmesi anlamına gelmemekle birlikte mülkiyet hakkını ilgilendiren davanın sonucuna etkili esasa

ilişkin temel iddia ve itirazların yargılama makamlarınca özenli bir şekilde değerlendirilerek karşılanması gerekmektedir (Kamil Darbaz ve GMO Yapı Grup End. San. Tic. Ltd. Şti., B. No: 2014/12563, 24/5/2018, § 52).

37. Son olarak ise başvurucuların mülkiyet haklarını koruyacak ve yeterli güvenceler sağlayacak hukuksal mekanizmaların oluşturulup oluşturulmadığı incelenmelidir. Özel kişilerin mülkiyet haklarının çatıştığı bu gibi durumlarda bunlardan hangisine üstünlük tanınacağına takdiri, kanun koyucuya ve somut olayın koşulları gözönünde bulundurularak derece mahkemelerine ait bir yetkidir. Bununla birlikte her iki tarafın menfaatlerinin mümkün olduğunca dengelenmesi ve sürecin taraflardan biri aleyhine ölçüsüz bir sonuca da yol açmaması gerekir. Menfaatler dengesinin kurulmasında taraflardan biri aleyhine bireysel olarak aşırı ve olağan dışı bir külfetin yüklenmesi, pozitif yükümlülüklerin ihlali sonucunu doğurabilir. Olayın bütün koşulları ve taraflara tanınan tüm imkânlar ile tarafların tutum ve davranışları gözönünde bulundurularak menfaatlerin adil bir şekilde dengelenip dengelenmediği değerlendirilmelidir (Faik Tari ve Sultan Tari, B. No: 2014/12321, 20/7/2017, § 52).

c. İlkelerin Olaya Uygulanması

38. Somut olayda başvurucunun yılda 260 saat fazla mesai yaptığı hususu yargısal kararlarla kesinleşmiş bir vakıya dönüşmüştür. İş Mahkemesi 4758 sayılı Kanun'un 41. maddesinin yedinci fıkrası ile Yönetmelik'in ikinci fıkrasının fazla mesainin gerçekleştiği tarihte yürürlükte bulunan hâlini gözeterek işverenin fazla mesaiye ilişkin olarak her yılın başında başvurucunun onayını alması gerektiği sonucuna ulaşmış ve somut olayda işverenin her yılın başında başvurucunun onayını aldığı ispatlayamaması sebebiyle birinci yıldan sonraki fazla çalışmalar için ücret ödenmesinin zorunlu olduğunu kabul etmiştir. Buna karşılık Bölge Adliye Mahkemesi Yönetmelik'in 9. maddesinin ikinci fıkrasının 25/8/2017 tarihinde değişen hâline dayanarak her yılın başında onay

alınması şartının bulunmadığını, başvurucunun hizmet sözleşmesini imzalarken verdiği onayın -geri almadıkça- geçerli olduğunu belirtmiş ve davayı reddetmiştir.

39. Özel kişiler arasındaki mülkiyet uyuşmazlıklarında devletin esas yükümlülüğü kural olarak erişilebilirlik, belirlilik ve öngörülebilirlik ilkelerini temin eden hukuksal çerçeveyi belirlemek ve bu hukuku adil bir biçimde uygulamaktır. Başvurucunun fazla çalışma ücretine ilişkin mevzuat altyapısının yetersizliğiyle ilgili bir iddiası bulunmamaktadır. Başvurucunun şikâyeti Bölge Adliye Mahkemesinin yorumuna yöneliktir. Bu bağlamda Anayasa Mahkemesinin öncelikli olarak inceleyeceği mesele derece mahkemelerinin mevzuatın yorumuna ilişkin değerlendirmelerinin belirlilik ve öngörülebilirlik ilkelerini ihlal edecek, dolayısıyla hukuk devleti ilkesini zedeleyecek ve tarafların menfaatleri arasında dengesizlik oluşmasına yol açacak derecede ağır hatalar içerip içermediğidir.

40. Derece mahkemelerinin kararlarında dayanılan 4758 sayılı Kanun'un 41. maddesinin yedinci fıkrasında fazla saatlerle çalışmak için işçinin onayının alınması gerektiği hükmüne yer verilmiştir. 4758 sayılı Kanun'un 41. maddesine dayanılarak çıkarılan Yönetmelik'in 9. maddesinin ikinci fıkrasında fazla çalışmaya ihtiyacı olan işverence bu onayın her yılın başında işçilerden yazılı olarak alınması gerektiği düzenlenmiş iken 25/8/2017 tarihinde yürürlüğe giren değişiklikle her yılın başında onay alma şartı kaldırılmış, iş sözleşmesinin yapılması esnasında onay verilmiş olması yeterli hâle getirilmiştir.

41. 4758 sayılı Kanun'un 41. maddesinin yedinci fıkrasında ve Yönetmelik'in 9. maddesinin her iki versiyonunda yer alan onay şartının fazla çalıştırılmaya yönelik olduğu görülmektedir. Diğer bir ifadeyle söz konusu onay, işverenin işçiyi kanuni çalışma saatleri dışında da çalışmaya zorlayıp zorlayamayacağına ilişkin olup fazla çalışma ücreti talep hakkından vazgeçilmesiyle bir ilgisi bulunmamaktadır. Fazla

çalışmaya onay verilmesinin fazla çalışma ücretinden de feragat edilmiş sayılacağı anlamına gelebilecek bir düzenleme, anılan kurallarda yer almamaktadır.

42. Bölge Adliye Mahkemesi kararında açıklık bulunmasa da başvurucunun hizmet sözleşmesindeki onayının fazla çalışma için asıl ücreti dışında ayrıca ücret talep edilmemesini de içerdiği kabulünden hareket edildiği görülmektedir. Anayasa'nın 35. maddesinde güvence altına alınan mülkiyet hakkı malikin fazla çalışma ücretinden feragat etmesini kural olarak yasaklamamaktadır. Dolayısıyla işçinin fazla çalışmasının karşılığının asıl ücretine dâhil olduğunu iş sözleşmesinde kabul etmiş olmasına dayanılarak lehine fazla çalışma ücretine hükmedilmemesi kural olarak Anayasa'nın 35. maddesini ihlal etmez.

43. Ne var ki işçinin fazladan çalıştırılmasının kanuna uygun olmadığı hâllerde önceden verilmiş rızanın varlığından hareketle fazla çalışma ücretinden feragat edildiği çıkarımı yapılamaz. Zira feragatin geçerli olabilmesi için feragat iradesinin açık olmasının ve sonuçlarının kişi yönünden makul olarak öngörülebilir bulunmasının yanında asgari usul güvencelerinin de sağlanmış olması, ayrıca haktan feragat edilmesini meşru olmaktan çıkararak üstün bir kamu yararının bulunmaması gerekir.

44. Kanun koyucu ve -kanunun verdiği yetkiye dayanarak- idari organlar, işveren karşısında nispeten zayıf konumda bulunan işçinin menfaatlerinin korunması amacıyla birtakım emredici hükümler sevk etmiştir. Bu bağlamda 4758 sayılı Kanun'un 41. maddesinin yedinci fıkrasında işçinin rızası bulunmadan fazla çalıştırılması kesin olarak yasaklanmıştır. Ayrıca çıkarılan ikincil düzenlemelerle fazla çalışma onayının her yılın başında ve yazılı olarak alınması zorunluluğu getirilmiştir. Onayın her yılın başında alınma zorunluluğu öngören mevzuat hükmü 25/8/2017 tarihine kadar yürürlükte kalmıştır. Buna göre 25/8/2017 tarihinden önceki mevzuat dikkate alındığında işçinin yılın başında onayı alınmadan fazla çalıştırılmasının

emredici kurallara aykırılık teşkil edeceği anlaşılmıştır.

45. Somut olayda başvurucu, onayın her yılın başında alınmasının zorunlu olduğu dönemde -1/4/2008-29/5/2015 tarihleri arasında- fazla çalıştırılmıştır. Dolayısıyla anılan dönemde yürürlükte bulunan mevzuata göre başvurucunun ilk yıl dışındaki fazla çalışmaları emredici hükümlere aykırılık teşkil etmiştir. Başvurucunun ücret talep etmeksizin fazla çalışmaya rıza gösterdiği kabul edilse bile bu rızanın emredici hükümlere aykırı olarak gerçekleştirilen fazla çalışmayı da kapsadığı söylenemez. Emredici hükümlere aykırı olarak fazladan çalıştırılan kişinin fazla çalışma ücretinden feragat etmesi işçi menfaatlerinin korunmasındaki üstün kamusal yararla çelişmektedir.

46. Bölge Adliye Mahkemesi kararındaki yaklaşım başvurucunun fazla çalıştırıldığı dönemde yürürlükte olan mevzuata göre onay şartının bulunduğunu gözardı etmektedir. 25/8/2017 tarihinde yürürlüğe giren mevzuat fazla çalışma için iş sözleşmesi imzalanırken verilen onayı yeterli görmekte ise de geçmişte her yılın başında onay alınmadan gerçekleştirilen fazla çalışmaları hukuki hâle getirmemektedir. Bölge Adliye Mahkemesinin bu yorumu öngörülebilir olmadığı gibi iş hukukunun emredici hükümlerine aykırı olarak çalıştırılmaktan doğan haklardan feragat edilmesinin kamu yararıyla çeliştiği gerçeğini de hesaba katmamaktadır.

47. Sonuç olarak Bölge Adliye Mahkemesinin başvurucunun iş sözleşmesindeki feragatinin mevzuatın emredici hükümlerine aykırı olarak çalıştırılması karşılığında elde ettiği hakları da kapsadığı yorumunun öngörülebilir olmadığı kanaatine varılmıştır. Bölge Adliye Mahkemesinin ağır hata teşkil eden bu değerlendirmesi başvurucunun ölçsüz bir külfete maruz bırakılmasına ve işveren ile işçinin menfaatleri arasında ciddi bir dengesizliğin oluşmasına yol açmış, bu nedenle devletin Anayasa'nın 35. maddesinin öngördüğü pozitif yükümlülüklerin ihlal edilmesi sonucunu doğurmuştur.

48. Açıklanan gerekçelerle Anayasa'nın 35. maddesinde güvence altına alınan mülkiyet hakkının ihlal edildiğine karar verilmesi gerekir.

3. 6216 Sayılı Kanun'un 50. Maddesi Yönünden

49. 30/3/2011 tarihli ve 6216 sayılı Anayasa Mahkemesinin Kuruluşu ve Yargılama Usulleri Hakkında Kanun'un 50. maddesinin 50. maddesinin ilgili kısmı şöyledir:

“(1) Esas inceleme sonunda, başvurucunun hakkının ihlal edildiğine ya da edilmediğine karar verilir. İhlal kararı verilmesi hâlinde ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yapılması gerekenlere hükmedilir. ...

(2) Tespit edilen ihlal bir mahkeme kararından kaynaklanmışsa, ihlali ve sonuçlarını ortadan kaldırmak için yeniden yargılama yapmak üzere dosya ilgili mahkemeye gönderilir. Yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar bulunmayan hâllerde başvurucu lehine tazminata hükmedilebilir veya genel mahkemelerde dava açılması yolu gösterilebilir. Yeniden yargılama yapmakla yükümlü mahkeme, Anayasa Mahkemesinin ihlal kararında açıkladığı ihlali ve sonuçlarını ortadan kaldıracak şekilde mümkünse dosya üzerinden karar verir.”

50. Başvurucu; ihlalin tespit edilmesini ve yeniden yargılamaya karar verilmesini, ayrıca 50.000 TL manevi tazminata hükmedilmesini talep etmiştir.

51. Anayasa Mahkemesinin Mehmet Doğan ([GK], B. No: 2014/8875, 7/6/2018) kararında ihlal sonucuna varıldığında ihlalin nasıl ortadan kaldırılacağı hususunda genel ilkeler belirlenmiştir. Anayasa Mahkemesi diğer bir kararında ise bu ilkelerle birlikte ihlal kararının yerine getirilmemesinin sonuçlarına da değinmiş ve bu durumun ihlalin devamı anlamına geleceği gibi ilgili hakkın ikinci kez ihlal edilmesiyle sonuçlanacağına işaret etmiştir (Aligül Alkaya ve diğerleri (2), B. No: 2016/12506, 7/11/2019).

52. Bireysel başvuru kapsamında bir temel hakkın ihlal edildiğine karar verildiği takdirde ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırıldığından söz edilebilmesi için temel kural, mümkün olduğunca eski hâle getirmenin yani ihlalden önceki duruma dönülmesinin sağlanmasıdır. Bunun için ise öncelikle ihlalin kaynağı belirlenerek devam eden ihlalin durdurulması, ihlale neden olan karar veya işlemin ve bunların yol açtığı sonuçların ortadan kaldırılması, varsa ihlalin sebep olduğu maddi ve manevi zararların giderilmesi, ayrıca bu bağlamda uygun görülen diğer tedbirlerin alınması gerekmektedir (Mehmet Doğan, §§ 55, 57).

53. İhlalin mahkeme kararından kaynaklandığı veya mahkemenin ihlali gideremediği durumlarda Anayasa Mahkemesi, 6216 sayılı Kanun'un 50. maddesinin (2) numaralı fıkrası ile Anayasa Mahkemesi İçtüzüğü'nün 79. maddesinin (1) numaralı fıkrasının (a) bendi uyarınca ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmak üzere kararın bir örneğinin ilgili mahkemeye gönderilmesine hükmeder. Anılan yasal düzenleme, usul hukukundaki benzer hukuki kurumlardan farklı olarak ihlali ortadan kaldırmak amacıyla yeniden yargılama sonucunu doğuran ve bireysel başvuruya özgülenen bir giderim yolunu öngörmektedir. Bu nedenle Anayasa Mahkemesi tarafından ihlal kararına bağlı olarak yeniden yargılama kararı verildiğinde usul hukukundaki yargılamanın yenilenmesi kurumundan farklı olarak ilgili mahkemenin yeniden yargılama sebebinin varlığını kabul hususunda herhangi bir takdir yetkisi bulunmamaktadır. Dolayısıyla böyle bir kararın kendisine ulaştığı mahkemenin yasal yükümlülüğü, ilgilinin talebini beklemeksizin Anayasa Mahkemesinin ihlal kararı nedeniyle yeniden yargılama kararı vererek devam eden ihlalin sonuçlarını gidermek üzere gereken işlemleri yerine getirmektir (Mehmet Doğan, §§ 58, 59; Aligül Alkaya ve diğerleri (2), §§ 57-59, 66, 67).

54. İncelenen başvuruda, Bölge Adliye Mahkemesinin hukuk kurallarını ağır hata teşkil edecek şekilde yorumlaması

sebebiyle mülkiyet hakkının ihlal edildiğine karar verilmiştir. Dolayısıyla ihlal mahkeme kararından kaynaklanmıştır.

55. Bu durumda mülkiyet hakkının ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama yapılmasında hukuki yarar bulunmaktadır. Yapılacak yeniden yargılama ise bireysel başvuruya özgü düzenleme içeren 6216 sayılı Kanun'un 50. maddesinin (2) numaralı fıkrasına göre ihlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılmasına yöneliktir. Bu kapsamda yapılması gereken iş yeniden yargılama kararı verilerek Anayasa Mahkemesini ihlal sonucuna ulaştıran nedenleri gideren, ihlal kararında belirtilen ilkelere uygun yeni bir karar verilmesinden ibarettir. Bu sebeple kararın bir örneğinin yeniden yargılama yapılmak üzere Mersin 2. İş Mahkemesine gönderilmesine karar verilmesi gerekmektedir.

56. İhlalin ve sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılamanın yeterli bir giderim sağlayacağı anlaşıldığından tazminat talebinin reddine karar verilmesi gerektiği sonucuna ulaşılmıştır.

57. Dosyadaki belgelerden tespit edilen 364,60 TL harç ve 4.500 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 4.864,60 TL yargılama giderinin başvurucuya ödenmesine karar verilmesi gerekir.

VI. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. Mülkiyet hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın KABUL EDİLEBİLİR OLDUĞUNA,

B. Anayasa'nın 35. maddesinde güvence altına alınan mülkiyet hakkının İHLAL EDİLDİĞİNE,

C. Kararın bir örneğinin mülkiyet hakkının ihlalinin sonuçlarının ortadan kaldırılması için yeniden yargılama

yapılmak üzere Mersin 2. İş Mahkemesine (E.2015/329, K.2018/102) GÖNDERİLMESİNE,

D. Başvurucunun tazminat talebinin REDDİNE,

E. 364,60 TL harç ve 4.500 TL vekâlet ücretinden oluşan toplam 4.864,60 TL yargılama giderinin başvurucuya ÖDENMESİNE,

F. Ödemenin, kararın tebliğini takiben başvurucunun Hazine ve Maliye Bakanlığına başvuru tarihinden itibaren dört ay içinde yapılmasına, ödemede gecikme olması hâlinde bu sürenin sona erdiği tarihten ödeme tarihine kadar geçen süre için yasal FAİZ UYGULANMASINA,

G. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 22/2/2022 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.

GİB 2021 Kurumlar Vergisi Beyan Rehberi

GİB 2021 Kurumlar Vergisi Beyan Rehberi Kurumlar vergisi mükelleflerinin 2021 hesap döneminde elde ettikleri kurum kazançlarının vergilendirilmesine y...

GİB 2021 Kurumlar Vergisi Beyan Rehberi

Tarih: 1 Nisan 2022

GİB 2021 Kurumlar Vergisi Beyan Rehberi

Kurumlar vergisi mükelleflerinin **2021** hesap döneminde elde ettikleri kurum kazançlarının vergilendirilmesine yönelik olarak hazırlanan **Kurumlar Vergisi Beyan Rehberi** kullanıma sunulmuştur.

Söz konusu Rehberde;

- Kurumlar vergisinin konusu ve mükellefleri,
- Kurumlar vergisinde muafiyet ve istisnalar,
- Kurum kazancının tespitinde yapılan indirim ve giderler,
- Kurumlar vergisinde zarar mahsubu,
- Kurumlar vergisinde mahsup ve iadeler,
- Vergiye uyumlu mükelleflere yapılan %5 indirim,
- Geçici verginin beyanı ve ödemesi,
- Kurumlar vergisinin beyanı ve ödemesi,
- Kurumlar vergisi beyanına ilişkin örnekler,

gibi konularda genel bilgilere yer verilmiştir.

Mükelleflerimiz, beyannamelerini **1 Nisan – 5 Mayıs 2022** tarihleri arasında www.gib.gov.tr aracılığı ile <https://ebeyanname.gib.gov.tr> adresi üzerinden elektronik ortamda verebileceklerdir.

Açıklamalara ve ayrıntılı bilgilere:

- Vergi İletişim Merkezinin (**VİMER**) **189** numaralı telefon hattından,
- Başkanlığımızın internet sitesinden (www.gib.gov.tr),
- Başkanlığımız doğrulanmış **sosyal medya hesaplarından**,

ulaşabilirsiniz.

Kurumlar Vergisi Beyan Rehberine ulaşmak için [TIKLAYINIZ](#)

Kaynak: GİB

Şarj Hizmeti Yönetmeliği

Bu Yönetmeliğin amacı; elektrikli araçlara elektrik enerjisi temininin sağlandığı şarj ünitesi ve istasyonlarının kurulması, şarj ağı ve şarj ağına bağlı şarj istasyonlarının işletilmesi ile şarj hizmetinin sunulmasına ilişkin usul ve esasları belirlemektir.

02 Nisan 2022 Tarihli Resmi Gazete

Sayı: 31797

Enerji Piyasası Düzenleme Kurumundan:

BİRİNCİ BÖLÜM

Başlangıç Hükümleri

Amaç ve kapsam

MADDE 1- (1) Bu Yönetmeliğin amacı; elektrikli araçlara elektrik enerjisi temininin sağlandığı şarj ünitesi ve istasyonlarının kurulması, şarj ağı ve şarj ağına bağlı şarj istasyonlarının işletilmesi ile şarj hizmetinin sunulmasına ilişkin usul ve esasları belirlemektir.

(2) Bu Yönetmelik; elektrikli araçlara yol yardımı amacıyla elektrik enerjisi temin eden mobil şarj üniteleri hariç olmak üzere, şarj ünitesi ve şarj istasyonlarının kurulması ve işletilmesi, şarj ağının oluşturulması, şarj ağı işletmecilerinin lisanslandırılması ve faaliyetlerinin düzenlenmesi, şarj ağı işletmecileri ve şarj istasyonu işletmecileri ile kullanıcıların hak ve yükümlülükleri,

serbest erişim platformunun kurulması ve işletilmesine ilişkin usul ve esasları kapsar.

Dayanak

MADDE 2- (1) Bu Yönetmelik, 14/3/2013 tarihli ve [6446 sayılı Elektrik Piyasası Kanununun](#) ek 5 inci maddesine dayanılarak hazırlanmıştır.

Tanımlar

MADDE 3- (1) Bu Yönetmelikte geçen;

a) Bilgi ve İletişim Güvenliği Rehberi: Bilgi güvenliği risklerinin azaltılması, ortadan kaldırılması ve özellikle gizliliği, bütünlüğü veya erişilebilirliği bozulduğunda milli güvenliği tehdit edebilecek veya kamu düzeninin bozulmasına yol açabilecek kritik bilgi/verinin güvenliğinin sağlanması için asgari güvenlik tedbirlerinin belirlenmesi ve belirlenen tedbirlerin uygulanması için yürütülecek faaliyetlerin tanımlanması amacıyla Cumhurbaşkanlığı Dijital Dönüşüm Ofisi tarafından çıkarılan rehberi,

b) Birlikte çalışabilirlik: Şarj ağına bağlı veya bağımsız olarak çalışan şarj istasyonlarının, elektrik iletim veya dağıtım şebekeleri ile bunları destekleyen yazılım sistemlerinin etkileşimli, uyumlu ve etkili bir şekilde birlikte çalışmasını,

c) Dağıtım şirketi: Belirlenen bir bölgede elektrik dağıtımını ile iştigal eden lisans sahibi tüzel kişiyi,

ç) Elektrikli araç: Hareket etmesinde tek başına veya destekleyici olarak elektrikli motor kullanılan ve elektrik enerjisiyle haricen şarj edilebilen motorlu karayolu taşıtını,

d) Halka açık şarj istasyonu: Tüm kullanıcıların fiziki erişimine açık şarj istasyonunu,

e) İç tesisat: Tüketim tesislerinde bağlantı noktasından sonra

yer alan ve elektrik kullanıcısı sorumluluğunda bulunan elektrik tesisatını,

f) İlgili mevzuat: Elektrik piyasası ve şarj hizmeti piyasasına ilişkin Kanun, Cumhurbaşkanlığı kararnamesi, Cumhurbaşkanı kararı, yönetmelik, tebliğ, genelge, Kurul kararı ve lisansları,

g) İlgili şebeke işletmecisi: İlgisine göre TEİAŞ'ı, dağıtım şirketini veya OSB dağıtım lisansı sahibi tüzel kişiyi,

ğ) Kanun: 6446 sayılı Elektrik Piyasası Kanununu,

h) Kullanıcı: Elektrikli araç için şarj hizmeti alan kişiyi,

ı) Kurul: Enerji Piyasası Düzenleme Kurulunu,

i) Kurum: Enerji Piyasası Düzenleme Kurumunu,

j) Özel şarj istasyonu: Girişi kısıtlı olan yerlerde tesis edilen ve ticari faaliyet de yürütülebilen şarj istasyonunu,

k) Sadakat sözleşmesi: Elektrikli araç kullanıcısının şarj hizmetini belli avantajlar dahilinde edinmesi amacıyla şarj ağı işletmeci lisansı sahibi ile yaptığı sözleşmeyi,

l) Serbest erişim platformu: Mevcut tüm şarj istasyonlarının gerçek zamanlı olarak görüntülenebilmesi için oluşturulan, şarj istasyonlarının verilerini canlı olarak sağlayan ve veri değişimi ile diğer işlemlerin standart protokoller ve arayüz ile sağlandığı Kurum tarafından hazırlanan platformu,

m) Sertifika: Bir şarj ağı bünyesinde bir veya birden çok şarj istasyonunun, şarj ağı işletmecisi nam ve hesabına kurulması veya işletilmesi amacıyla Kurumun belirlediği usul ve esaslar çerçevesinde şarj ağı işletmecisi tarafından gerçek veya tüzel kişiye verilen yetki belgesini,

n) Şarj ağı: Elektrikli araçlara birden çok şarj istasyonunda şarj hizmeti sağlamak için oluşturulan ve şarj ağı işletmecisi

tarafından yönetilen sistemi,

o) Şarj ağı işletmecisi: Elektrikli araç kullanıcılarına, şarj ağına erişim açarak şarj hizmeti sağlayan ve şarj ağının işletmesini gerçekleştiren lisans sahibi tüzel kişiyi,

ö) Şarj ekipmanı: Şarj ünitesinden elektrikli araca elektrik enerjisi aktarımı için kullanılan ekipmanı,

p) Şarj hizmeti: Elektrikli araçların akü, pil, kondansatör ve benzeri enerji depolayan ekipmanlarını şarj etmek üzere ticari amaçla ve bedeli mukabilinde gerçekleştirilen kablolu veya kablosuz enerji aktarımını,

r) Şarj istasyonu: Elektrikli araçlara kablolu veya kablosuz elektrik enerjisi aktarımının yapıldığı tesisi,

s) Şarj istasyonu işletmecisi: Şarj ağı işletmecisinden almış olduğu sertifika kapsamında şarj istasyonlarını yerinde işleten ve üçüncü taraflara bu şarj istasyonunda şarj hizmeti sağlayan gerçek veya tüzel kişiyi,

ş) Şarj ünitesi: Bir veya daha fazla sayıda kablolu veya kablosuz şarj bağlantısının sağlanabildiği, şarj hizmetinin sunulduğu fiziksel olarak tek bir üniteyi,

ifade eder.

(2) Bu Yönetmelikte yer alan ancak tanımlanmamış diğer terim ve kavramlar öncelikle ilgili mevzuattaki, ilgili mevzuatta tanımlanmamış olması halinde "TS 13909 sayılı Elektrikli Araçlar ve Elektrikli Şarj Sistemleri-Temel Terimler ve Tanımlar" standardındaki anlam ve kapsama sahiptir.

İKİNCİ BÖLÜM

Şarj Ağı İşletmeci Lisansı, Muafiyetler ve Lisanslama Süreci

Şarj ağı işletmeci lisansı

MADDE 4- (1) Şarj ağı işletmeciliği Kurumdan alınan şarj ağı

işletmeci lisansı kapsamında yürütülür.

(2) Lisans hiçbir surette devredilemez. Ancak, aşağıdaki durumlar lisans devri sayılmaz:

a) Lisans sahibi bir tüzel kişi, bu Yönetmelik kapsamındaki hak ve yükümlülüklerini, Kurul onayı alınması kaydıyla 13/1/2011 tarihli ve [6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu](#) uyarınca birleşme veya bölünme yoluyla başka bir tüzel kişiye devredebilir.

b) Lisans sahibi tüzel kişiye bankalar ve/veya finans kuruluşları tarafından sınırlı veya gayri kabili rücu proje finansmanı sağlanması halinde, kredi sözleşmesi hükümleri gereği, bankalar ve/veya finans kuruluşları Kuruma gerekçeli olarak bildirimde bulunarak, bu Yönetmeliğin öngördüğü şartlar çerçevesinde önerecekleri bir başka tüzel kişiye lisans sahibi tüzel kişinin lisansı kapsamındaki tüm yükümlülüklerini üstlenmek şartıyla lisans verilmesini talep edebilir. Önerilen tüzel kişiye, Kurul tarafından gerekçelerin uygun bulunması halinde bu Yönetmelik kapsamındaki yükümlülükleri yerine getirmesi kaydıyla aynı hak ve yükümlülüklerle eskisinin devamı mahiyetinde lisans verilir.

(3) Kurumdan lisans alan kişiler, ilgili mevzuat hükümlerinin yanı sıra, diğer mevzuat hükümlerine de uymak zorundadır.

(4) Elektrik piyasasında faaliyet gösteren ve tarifesi düzenlemeye tabi olan lisans sahibi tüzel kişiler, şarj ağı işletmeci lisansı başvurusunda bulunamaz ve şarj hizmeti sunamaz.

(5) Piyasada ilgili mevzuat hükümlerine aykırı olarak şarj ağı işletmeciliğinin yapıldığının tespit edilmesi halinde, ilgili kişi hakkında Kanunun 16 ncı maddesinde belirtilen yaptırımlar uygulanır.

Muafiyetler

MADDE 5- (1) Her ne ad altında veya yöntemle olursa olsun ticari faaliyet göstermeyen özel şarj istasyonlarının ve kullanıcıların kendi ihtiyacı için kurduğu şarj ünitelerinin bir şarj ağına bağlanmaları zorunlu değildir.

Lisans başvuru usulü

MADDE 6- (1) Lisans almak için; Kurum tarafından belirlenen usul ve esaslar uyarınca sunulması gereken bilgi ve belgelerle EPDK Başvuru Sistemi üzerinden başvuruda bulunulur.

(2) Başvuruda bulunacak tüzel kişi, Kurum nezdinde elektronik başvuruda bulunacak yetkilisinin bilgilerini Kuruma yazılı olarak sunar. Kurum, bildirim tarihinden itibaren beş iş günü içinde söz konusu tüzel kişi adına yetkili kişinin elektronik başvuru yetkisini tanımlar.

(3) Lisans başvurusunda bulunacak tüzel kişinin;

a) Türk Ticaret Kanunu hükümleri doğrultusunda anonim şirket ya da limited şirket olarak kurulmuş olması, kamu iktisadi teşebbüsleri tarafından yapılan başvurular hariç, asgari sermayesinin Kurulca çıkarılan usul ve esaslara göre belirlenen tutardan az olmaması,

b) Anonim şirket olarak kurulmuş olması halinde, sermaye piyasası mevzuatına göre borsada işlem görenler dışındaki paylarının tamamının nama yazılı olması ve şirketin borsada işlem görmek üzere ihraç edilecekler hariç hamiline yazılı pay çıkarmaması,

zorunludur.

Lisans başvurularının alınması, incelenmesi ve değerlendirmeye alınması

MADDE 7- (1) Başvuru sırasında tüzel kişiden istenen bilgi ve belgelerin gereğine uygun olarak sunulup sunulmadığı hakkındaki inceleme, bilgi ve belgelerin Kuruma sunulma tarihini izleyen on iş günü içerisinde tamamlanır. İlgili

mevzuata uygun olarak yapılmadığı tespit edilen başvurulardaki eksikliklerin, konu hakkında ilgilisine yapılan tebliğ tarihinden itibaren on beş iş günü içerisinde giderilmesi istenir ve söz konusu eksiklikler giderilmediği takdirde başvurunun yapılmamış sayılacağı tüzel kişiye bildirilir. Bu süre içerisinde eksikliklerin giderilmemesi veya başvurudan vazgeçildiğinin Kuruma bildirilmesi halinde başvuru yapılmamış sayılır ve başvuru sahibinin talebi halinde, başvuru sırasında Kuruma sunulan belgeler ile lisans alma bedeli iade edilir.

(2) Lisans başvuru esaslarına göre eksiksiz olarak yapıldığı tespit edilen başvurular, başvuru tarihi itibarıyla veya birinci fıkra kapsamında eksikliklerin giderildiğine ilişkin bilgi ve belgelerin Kuruma sunulduğu tarih itibarıyla değerlendirmeye alınmış sayılır.

(3) Başvuru sahibinden, değerlendirme sürecinin sonuçlandırılabilmesi için ihtiyaç duyulan her türlü ek bilgi ve belge ayrıca istenebilir ve başvuru sahibi tüzel kişiyi temsile yetkili kişi veya kişiler doğrudan görüşme yapmak üzere çağrılabilir.

(4) Lisans başvurusunun değerlendirmeye alınması, lisans almaya hak kazanıldığı anlamı taşımaz.

Lisans başvurularının sonuçlandırılması

MADDE 8- (1) Lisans başvurusuna ilişkin yapılan değerlendirme Kurula sunulur ve lisans başvurusu Kurul kararıyla sonuçlandırılır.

(2) İlgili mevzuatta belirtilen yükümlülükleri yerine getiren tüzel kişiye Kurul kararı ile şarj ağı işletmecisi lisansı verilir ve lisans sahibi tüzel kişinin ticaret unvanı, tescilli markası ve lisans süresi Kurumun internet sayfasında duyurulur.

(3) Değerlendirmeye alınan lisans başvurusu en geç otuz gün içerisinde karara bağlanır ve alınan karar ilgiliye tebliğ

edilir.

Lisansta asgari olarak yer alacak hususlar

MADDE 9- (1) Lisansta asgari olarak;

- a) Lisans sahibinin ticaret unvanı ile tescilli markası,
 - b) Lisans yürürlük tarihi ve lisans süresi,
 - c) Kurul tarafından uygun bulunan diğer hususlar,
- yer alır.

Lisansın yürürlüğe girmesi

MADDE 10- (1) Lisans, lisansta belirtilen tarihte yürürlüğe girer ve lisans sahibinin lisans kapsamındaki hak ve yükümlülükleri bu tarihten itibaren geçerlilik kazanır.

Lisans bedelleri

MADDE 11- (1) Lisans bedelleri; lisans alma, lisans tadili ve lisans sureti çıkartma işlemleri ile yıllık lisans bedellerinden oluşur.

(2) Bir sonraki yıl için geçerli olacak lisans bedelleri her yılın aralık ayı sonuna kadar Kurul tarafından belirlenerek Resmî Gazete'de yayımlanır ve Kurum internet sayfasında ilan edilir. Lisans bedeli değişikliklerinde, lisans bedelinin peşin ödenmesi gereken işlemler için başvuru tarihinde, diğer işlemler için ise başvurunun sonuçlandırıldığı tarihte geçerli olan lisans bedeli ödenir.

(3) Her türlü lisans tadili ve lisans sureti çıkartma bedeli ile lisans alma bedelleri peşin ödenir.

(4) Yıllık lisans bedeli lisans sahiplerinin yıllık gelir tablolarında yer alan lisans kapsamında yürüttükleri şarj hizmeti faaliyetine ilişkin net satışlar tutarı ile Kurulca her yıl belirlenecek katsayının çarpılmasıyla hesaplanır.

(5) Yıllık lisans bedeli bir sonraki yılın 31 Temmuz tarihine kadar Kurum hesabına yatırılır.

(6) Bu Yönetmeliğin yürürlüğe girdiği tarihi takip eden takvim yılı başından itibaren beş yıl süresince yıllık lisans bedeli alınmaz.

(7) Yıllık lisans bedellerinin ödenmesi gereken süre içerisinde Kurum hesabına yatırılmaması durumunda; ödenmesi gereken tutara 21/7/1953 tarihli ve [6183 sayılı Amme Alacaklarının Tahsil Usulü Hakkında Kanunun](#) 51 inci maddesine göre belirlenen gecikme zammı oranı uygulanır.

(8) Maddi hatalardan kaynaklanan tadiller, Kurum tarafından resen yapılan tadiller ile mevzuat değişikliklerinin ve uygulamalarının gerektirdiği tadiller için lisans tadil bedeli alınmaz.

(9) Lisans alma bedelleri ile tadil bedellerinde, başvuruya ilişkin bilgi ve belgelerin tam ve eksiksiz olarak Kuruma sunulduğu tarihte geçerli bedeller esas alınır.

(10) Bir başvuruyla aynı lisans için birden fazla tadil talebinde bulunulması halinde tek lisans tadili bedeli ödenir.

Lisans süresi ve süre uzatımı

MADDE 12- (1) Lisans en fazla 49 yıla kadar verilir.

(2) Lisans süresi, lisans sahibinin talebi üzerine lisans süresinin bitiminden başlamak üzere ve öngörülen azami lisans süresi gözetilmek suretiyle uzatılabilir.

(3) Süre uzatım talebi, yürürlükteki lisans süresinin bitiminden en erken dokuz ay, en geç üç ay önce, lisans sahibinin Kuruma başvurması suretiyle lisans tadil başvurusu şeklinde yapılır ve lisans süresinin uzatılması halinde Kurum internet sayfasında ilan edilir.

(4) Süre uzatım talebinin değerlendirmesinde dikkate alınan

hususlar Kurum tarafından belirlenir.

Lisans tadili

MADDE 13- (1) Lisans, lisans sahibinin talebiyle veya Kurumca resen tadil edilebilir. Lisans sahibinin talebi ile yapılan lisans tadili serbest piyasayı veya rekabet koşullarını bozucu hükümler içeremez.

(2) Lisansa kayıtlı bir bilginin değişmesi veya lisansa bilgi eklenmesinin veya lisanstan bilgi çıkarılmasının gerekmesi halinde, bu durumun vuku bulmasından veya lisans sahibi tarafından öğrenilmesinden itibaren en geç otuz gün içerisinde lisans sahibi, gerekli tüm bilgi ve belgelerle birlikte Kuruma başvuruda bulunarak lisansının tadil edilmesini talep etmek zorundadır.

(3) Lisans tadil başvurusu Kurum tarafından belirlenen usul ve esaslara göre yapılır. Başvuru sırasında istenen bilgi ve belgelerin ilgili mevzuata uygunluğuna ilişkin inceleme, bilgi ve belgelerin Kuruma sunulmasını izleyen on iş günü içerisinde tamamlanır. İlgili mevzuata uygun olarak yapılmadığı tespit edilen başvurulardaki eksikliklerin ilgisine yapılan tebliğ tarihinden itibaren on iş günü içerisinde giderilmesi istenir ve söz konusu eksiklikler giderilmediği takdirde, başvurunun yapılmamış sayılacağı lisans sahibine bildirilir. Bu süre içerisinde eksikliklerin giderilmemesi veya başvurudan vazgeçildiğinin Kuruma bildirilmesi halinde başvuru yapılmamış sayılır ve lisans sahibinin talebi halinde, başvuru sırasında Kuruma sunulan belgeler ile lisans tadil bedeli iade edilir.

(4) Lisans tadil başvurusu Kurul kararı ile sonuçlandırılır.

Lisansın sona ermesi

MADDE 14- (1) Lisans, lisans süresinin bitiminde tebligat yapılmaksızın kendiliğinden sona erer veya;

a) Lisans sahibinin iflasının kesinleşmesi,

b) Lisans sahibi tüzel kişinin lisansı kapsamındaki hak ve yükümlülüklerinin Türk Ticaret Kanunu uyarınca birleşme veya bölünme yoluyla başka bir tüzel kişiye devri haricinde, lisans sahibinin tüzel kişiliğinin sona ermesi,

c) Lisans sahibinin talebi,

ç) Lisans verilmesine esas şartların kaybedildiğinin tespit edilmesi üzerine, durumun lisans sahibine bildirilerek tebligatı izleyen otuz gün içerisinde koşulun tekrar sağlandığına ilişkin geçerli belgenin Kuruma ibraz edilmemesi,

d) Lisans verme aşamasında lisansa kayıt edilmiş belirli bir süre içerisinde yerine getirilmesi gereken yükümlülüğün süresi içerisinde yerine getirilmemesi,

e) Şarj ağının, 15 inci maddenin dördüncü fıkrasında belirlenen sürede oluşturulamaması veya oluşturulduktan sonra korunamaması,

durumlarında Kurul kararıyla sona erdirilir.

(2) Lisans sahibi, faaliyetini sona erdirmesinden en az iki ay önce sertifika verdiği şarj istasyonu işletmecilerini durumdan haberdar etmek ve Kuruma bilgi vermekle yükümlüdür.

(3) Lisansın sona ermesi halinde şarj ağı işletmecisince düzenlenen sertifikalar da kendiliğinden geçerliliğini yitirir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Şarj Ağı, Lisans Sahibinin Hak ve Yükümlülükleri

Şarj ağı

MADDE 15- (1) Şarj ağı, şarj ağı işletmecisinin işlettiği ve şarj ağı işletmecisi tarafından düzenlenen sertifikalar kapsamında işletilen halka açık ve ticari faaliyet yürütülen özel şarj istasyonlarından oluşur.

(2) Şarj ağı işletmecisi, lisansının yürürlüğe girdiği tarihten itibaren altı ay içinde en az elli adet şarj ünitesinden ve en az beş farklı ilçedeki şarj istasyonundan oluşacak şekilde şarj ağını oluşturur. Şarj ağında yer alan şarj ünitelerinin en az yüzde beşi ile Karayolları Genel Müdürlüğünün sorumluluğu altında bulunan otoyollar ve devlet yollarında yer alan şarj ünitelerinin en az yüzde ellisinin DC 50 kW ve üzeri güçteki şarj ünitesi niteliğinde olması zorunludur.

(3) Şarj ağına bağlı her bir şarj istasyonunda, bulunması halinde AC güçteki şarj ünitelerinin en az birinin TS EN 62196-2 standardında tanımlanan Tip-2 şarj soketiyle; bulunması halinde DC güçteki şarj ünitelerinin en az birinin TS EN 62196-3 standardında tanımlanan birleşik şarj sistemi (Combo-2) ile donatılmış olması zorunludur. AC güçteki şarj üniteleri Tip-2 şarj soketiyle veya araç konektörü ile donatılarak hizmete alınabilir.

(4) Şarj ağı işletmecisi, şarj ağını ikinci ve üçüncü fıkrada yer alan şartlara uygun hale getirmekle yükümlüdür. Şarj ağını ikinci fıkrada belirlenen sürede oluşturmayan veya oluşturduktan sonra koruyamayan lisans sahiplerinin bildirimde bulunmaksızın otuz gün içinde gerekli şartları sağlaması ve bu şartların sağlandığına dair Kuruma bildirimde bulunması zorunludur.

(5) Kurum, şarj ağının coğrafi kapsayıcılığını, şarj istasyonlarının yaygınlığını ve 31 inci madde uyarınca hazırlanan projeksiyonu dikkate alarak, şarj ağı işletmecilerine, belirli yerlerde ve belirli sayıda şarj istasyonu kurma da dahil olmak üzere ticari ve teknik zorunluluklar ve özel şartlar getirebilir. Şarj ağı işletmecisinin talep etmesi halinde, bu kapsamda kurulan şarj istasyonu için gerekli taşınmaz temini işlemleri Kanununun 19 uncu maddesinin birinci, üçüncü ve beşinci fıkraları kapsamında yürütülür. Bu kapsamda kurulan şarj istasyonlarının yatırım finansmanı dahil toplam maliyetleri şarj hizmeti

fiyatının belirlenmesinde hesaba katılabilir. Kurum ihtiyaç olması halinde konuya ilişkin usul ve esasları belirler.

Şarj ağı işletmeci lisansı sahibinin hak ve yükümlülükleri

MADDE 16- (1) Şarj ağı işletmeci lisansı, lisans sahibine;

a) Ülke genelinde şarj hizmeti sunma,

b) Şarj istasyonu kurma ve işletme,

c) Düzenlediği sertifikalar kapsamında şarj istasyonu kurdurma ve işletme,

ç) Kullanıcılar ile 29 uncu madde kapsamında sadakat sözleşmesi yapabilme,

d) 15 inci maddenin beşinci fıkrası kapsamında kurulacak şarj istasyonları için taşınmaz temini talebinde bulunma,

haklarını verir.

(2) Lisans sahibi, ilgili mevzuatta sayılanların yanı sıra;

a) Şarj ağına bağlı şarj istasyonlarında 23 üncü maddede sayılan haller hariç sürekli, kaliteli ve kesintisiz şarj hizmeti sunmak,

b) Şarj hizmetini, eşit taraflar arasında ayırım gözetmeksizin sağlamak,

c) Şarj ağına bağlı şarj istasyonlarında şarj ünitesiyle uyumlu soket yapısına sahip her türlü elektrikli araca şarj hizmeti sağlamak ve gerekli yazılımı, ekipmanı, donanımı bulundurmak,

ç) Şarj hizmeti fiyatını ilgili mevzuata uygun olarak belirlemek, ilan etmek ve uygulamak,

d) Şarj hizmeti karşılığında kullanıcılardan şarj hizmeti fiyatı esas alınarak hesaplanan bedel dışında her ne ad

altında olursa olsun ayrı bedel talep etmemek,

e) 19 uncu madde hükümleri çerçevesinde şarj istasyonlarının birlikte çalışabilirliğini sağlamak amacıyla gerekli yönetim, denetim ve kayıt sistemini kurmak, işler halde tutmak, işletmek ve Kurum ile Kurum tarafından uygun bulunan diğer kamu kurum ve kuruluşlarının bu sisteme ve şarj istasyonlarına erişimini sağlamak,

f) Belirlenen usul ve esaslara uygun bildirimleri yapmak, talep edilmesi halinde gerekli bilgi, belge ve benzeri materyalleri Kuruma veya Kurumun yetkilendirdiği kişilere vermek, Kurum görevlileri ile Kurum tarafından yetkilendirilen görevlilerin tesislerde inceleme yapmasına müsaade etmek,

g) Şarj hizmeti sunumundan kaynaklanabilecek cana ve mala karşı maddi zarar ve ziyanı tazmin etmek için gerekli mali sorumluluk sigortalarını yapmak ve yaptırmak,

ğ) Kurum tarafından talep edilecek raporları hazırlamak ve yayımlamak,

h) Kurum tarafından belirlenen bilgileri kendi internet sayfasında ve varsa mobil uygulaması üzerinden yayımlamak,

ı) Lisans yürürlüğe girdikten sonra en geç bir ay içerisinde serbest erişim platformunda yayımlanacak bilgileri zamanında, güncel, doğru ve eksiksiz olarak sağlayacak bir sistem kurmak,

i) 18 inci madde hükümleri çerçevesinde bilgi güvenliğine ilişkin tedbirleri almak,

j) 6/12/2018 tarihli ve 30617 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan [Elektronik Tebligat Yönetmeliğinde](#) tanımlanan kendi adına elektronik tebligat adresi almak ve geçerliliğini korumak,

k) Lisans işlemleri ile ilgili bedeller ile yıllık lisans bedellerini zamanında ve eksiksiz olarak Kuruma ödemek,

ile yükümlüdür.

(3) Lisans sahibi tüzel kişinin ortaklık yapısında doğrudan paylarda, yönetim kurulu başkan ve üyeleri ile temsile yetkili kişilerde değişiklik olması halinde lisans sahibi, değişikliğin Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde yayımlanmasından itibaren en geç altı ay içerisinde bu durumu aşağıdaki belgelerle birlikte Kuruma bildirir:

a) Anonim şirketlerin halka açık hisselerindeki değişiklikler hariç olmak üzere, lisans sahibi tüzel kişinin ortaklık yapısında doğrudan pay değişikliği olması halinde pay devrine ilişkin sözleşmenin noter onaylı örneği ya da değişikliğe ilişkin Türkiye Ticaret Sicili Gazetesi.

b) Lisans sahibi tüzel kişinin yönetim kurulu başkan ve üyelerinde değişiklik olması halinde değişikliğe ilişkin kararın noter onaylı sureti veya kararın yayımlandığı Türkiye Ticaret Sicili Gazetesi.

c) Lisans sahibi tüzel kişiyi temsile yetkili kişi veya kişilerde değişiklik olması halinde yeni yetkili veya yetkililerin kimlik bilgilerinin ve yetkinin sınırlarının yer aldığı yetki belgesi.

(4) Lisans sahibinin lisans kapsamındaki hakları Kurumdan izin alınmaksızın üçüncü şahıslara devir, temlik ve rehin edilemez.

Şarj ağının genişletilmesi ve daraltılması

MADDE 17- (1) Şarj ağı işletmecisi, şarj ağına yeni bir şarj istasyonu eklemek istemesi halinde Kurum tarafından belirlenen formatta elektronik ortamda Kuruma başvurur. Başvuruda, şarj ağına eklenmek istenen şarj istasyonuna ilişkin coğrafi konum, şarj ünitesi ve soket sayıları, sertifika bilgileri, şarj ünitesi tipleri ve güçleri ile ilgili bilgiler; başvuruya konu şarj istasyonuna ilişkin 14/7/2005 tarihli ve 2005/9207 sayılı Bakanlar Kurulu Kararıyla yürürlüğe konulan [İşyeri Açma ve Çalışma Ruhsatlarına İlişkin Yönetmelik](#) hükümleri uyarınca

alınan iş yeri açma ve çalışma ruhsatı ve şarj istasyonunun iletim ve dağıtım sistemine bağlantısına ilişkin 22 nci madde kapsamında ilgili şebeke işletmecisi tarafından verilen belge Kuruma sunulur. Kurum gerekli görmesi halinde ilave bilgi ve belge talep edebilir.

(2) Birinci fıkra kapsamında yapılan başvuru, Kurum tarafından on iş günü içerisinde sonuçlandırılır. Başvuru sonucu, elektronik ortamda şarj ağı işletmecisine bildirilir. Başvurunun Kurum tarafından uygun bulunması halinde şarj istasyonu numaralandırılır, şarj ağı işletmecisinin ağına eklenir ve halka açık şarj istasyonu serbest erişim platformunda yayımlanır.

(3) Şarj ağı işletmecisi, şarj ağından şarj istasyonu çıkartmak istemesi halinde ilgili şebeke işletmecisine ve Kurum tarafından belirlenen formatta elektronik ortamda Kuruma bildirimde bulunur. Bildirim sonrası Kurum tarafından şarj istasyonu, ilgili şarj ağından ve serbest erişim platformundan çıkarılır.

(4) Şarj ağı işletmecisi, şarj ağında yer alan şarj istasyonlarına ilişkin şarj ünitesi ve soket sayıları, şarj ünitesi tipleri ve güçleri ile sertifika bilgilerinde değişiklik olması halinde en geç beş iş günü içerisinde Kurum tarafından belirlenen formatta elektronik ortamda Kuruma bildirimde bulunur. Bildirim sonrası Kurum tarafından şarj istasyonuna ilişkin bilgiler güncellenir ve serbest erişim platformunda yayımlanır.

(5) Kurum veri tabanında her bir şarj ağında yer alan şarj istasyonlarına ilişkin bilgiler ayrı ayrı tutulur ve saklanır.

Bilgi güvenliği

MADDE 18- (1) Şarj ağı işletmecisi, Kurumun erişimine sunulan ve Kuruma gönderilen tüm bilgilerin gizliliğinden, bütünlüğünden, erişilebilirliğinden, doğruluğundan ve güvenliğinden sorumludur.

(2) Şarj ağı işletmecisi, lisansı kapsamında gerçekleştirilen iş ve işlemler ile elde edilen verileri yürürlükteki mevzuat uyarınca muhafaza eder ve bu verilere ve şarj ağı işletim sistemine Kurum ve Kurum tarafından yetkilendirilmiş ilgili diğer kamu kurum ve kuruluşları haricindeki yetkisiz kişilerin erişimlerini engelleyecek güvenlik önlemlerini alır ve uygular. Bilgi güvenliğine ilişkin alınacak önlemler kapsamında Bilgi ve İletişim Güvenliği Rehberi referans kaynak olarak dikkate alınır. Kuruma veri aktarımında, Kurum tarafından belirlenen veri iletişim protokolleri ve yöntemleri kullanılır.

(3) Şarj hizmeti kapsamında toplanan verilerin hizmetin verildiği tarihten itibaren en az beş yıl süreyle şarj ağı işletmecisi tarafından güvenli bir şekilde saklanması zorunludur.

(4) Kurum, şarj ağı işletmecilerinden topladığı verileri kullanma, raporlama, yayımlama ve kamunun kullanımına açma hakkına sahiptir.

Birlikte çalışabilirlik

MADDE 19- (1) Şarj istasyonlarının iletim ve dağıtım sistemiyle etkileşimli, uyumlu ve etkili bir şekilde çalışması için ilgili mevzuat kapsamındaki gereklilikler yerine getirilir.

(2) Şarj hizmeti sunan şarj istasyonlarının, şarj ağlarıyla ve elektrikli araçlarla iletişimde kullanılan haberleşme protokollerinin birbirleriyle uyumlu olması zorunludur.

(3) Kurum şarj ağı ve şarj ağına bağlı şarj istasyonlarının, iletim ve dağıtım sistemiyle haberleşmesini, iletim ve dağıtım sisteminin kesintisiz, sürekli ve güvenilir olarak çalışmasını sağlayacak iletişim ve kontrol sistemlerinin kurulum ve işletimine ilişkin esaslar belirleyebilir.

(4) Şarj ağı işletmecisi tarafından; kullanıcıların şarj

hizmeti alabilmeleri için şarj istasyonlarına rezervasyon yapabilmelerinin sağlanması amacıyla bir rezervasyon sistemi kurulabilir. Kurum gerekli gördüğü takdirde rezervasyon sisteminin işleyişine ilişkin usul ve esasları belirler.

Sertifika

MADDE 20- (1) Şarj ağı işletmecisi, üçüncü kişilerce şarj istasyonu kurulması ve işletilmesi ile şarj istasyonunun kendi şarj ağına bağlı olarak çalışması için sertifika düzenler. Şarj ağı işletmecisi tarafından düzenlenen sertifika, şarj ağı işletmecisi ile sertifika verdiği şarj istasyonu işletmecisi arasında şarj hizmeti sunulmasına ilişkin tarafların hak ve yükümlülüklerini tanımlar.

(2) Sertifikada asgari olarak aşağıdaki hükümlere yer verilir:

a) Şarj ağı işletmecisi ve sertifika verilen şarj istasyonu işletmecisi gerçek ve tüzel kişinin adı veya unvanı ile tebligata esas iletişim bilgileri.

b) Sertifikanın yürürlük tarihi ve geçerlilik süresi.

c) Şarj istasyonunun coğrafi konumu ve şarj istasyonunda bulunan veya bulunacak şarj ünitelerinin ve soketlerin sayısı, tipi ve gücü.

ç) Tarafların hak ve yükümlülükleri.

(3) Şarj ağı işletmecisi, sertifika düzenlenmesinde, sonlandırılmasında ve iptalinde uygulayacağı kurallara ilişkin usul ve esasları internet sitesinde ilan eder. Bu usul ve esaslarda mevzuata aykırı veya piyasanın işleyişini bozucu hükümler bulunamaz.

(4) Her bir şarj istasyonu için yalnızca bir lisans sahibi tarafından sertifika düzenlenebilir. Düzenlenen sertifiakanın süresi ilgili şarj ağı işletmeci lisansının geçerlilik süresini aşamaz. Şarj istasyonu işletmecisi şarj ağı işletmecisinden aldığı bir sertifikayla birden fazla şarj

istasyonunda şarj hizmeti sunabilir.

(5) Şarj hizmetinin sunulmasında asli sorumluluk şarj ağı işletmecisidir. Şarj hizmetinin sertifika kapsamındaki bir şarj istasyonunda sunulması, şarj ağı işletmecisinin ilgili mevzuat ile diğer mevzuattan kaynaklanan yükümlülük ve sorumluluklarını ortadan kaldırmaz.

(6) Şarj istasyonu işletmecisi, sertifika düzenleyen şarj ağı işletmecisinin gözetimi ve denetiminde şarj hizmeti faaliyetinde bulunur. Sertifika sahibinin işlettiği şarj istasyonları Kurum veya Kurum tarafından yetkilendirilen kurum veya kuruluşlar tarafından denetlenebilir. Şarj ağı işletmecisi, sertifika sahibinin, yerinde denetim esnasında denetimde bulunanlara her türlü kolaylığı göstermesini ve Kurumun, mevzuattan kaynaklanan görevlerini yerine getirebilmesi için, istenilen bilgi ve belgeleri görevlilere eksiksiz olarak vermesini ya da talep edilmesi halinde göndermesini sağlar.

(7) Şarj istasyonu işletmecisinin, sertifikasının geçerliliğini yitirmesi halinde faaliyeti de sonlanır. Bu durumda şarj istasyonu işletmecisi başka bir şarj ağı işletmecisine başvurarak sertifika talebinde bulunabilir ve sertifikasını aldığı lisans sahibinin şarj ağına bağlanarak faaliyet yürütür.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şarj İstasyonları, Kurulumu ve İşletilmesi

Şarj istasyonu

MADDE 21- (1) Şarj istasyonu, yürürlükteki mevzuat ve standartlara uygun olarak tasarlanır, kurulur, işletmeye alınır, işletilir, işletmeden çıkarılır ve denetlenir. Hiçbir gerçek veya tüzel kişi yürürlükteki mevzuat veya standartlara aykırı olarak şarj istasyonunda elektrikli aracın şarj edilmesi için elektrik enerjisi sağlayamaz veya şarj

ekipmanının kullanımına izin veremez.

(2) Bu Yönetmelik hükümleri saklı kalmak kaydıyla şarj istasyonu, ilgili mevzuatta iletim veya dağıtım sistemine bağlı tüketim tesisleri için tanımlanan kurallara tabidir.

(3) Şarj hizmeti kapsamında kullanıcıya temin edilen elektrik enerjisi Kanun kapsamında elektrik tedarik faaliyeti olarak değerlendirilmez.

(4) Şarj istasyonu bir veya birden fazla şarj ünitesinden oluşabilir. Şarj istasyonunda şarj hizmeti ancak bir şarj ağına bağlı olarak yürütülür.

(5) Ayrı bir elektrik aboneliği olan ve en az bir DC 50 kW ve üzeri güçte şarj ünitesi bulunan şarj istasyonlarının elektrik tüketiminin ölçülmesi için kullanılacak sayaçların ilgili mevzuata göre tesis edilecek otomatik sayaç okuma sistemine uyumlu olması zorunludur.

(6) Şarj hizmeti sunulan halka açık şarj istasyonlarında tüm kullanıcıların şarj hizmeti satın alabilmesini sağlayacak ödeme sistemlerinden en az bir tanesinin bulundurulması zorunludur. Bu ödeme yönteminin nasıl kullanılacağına ilişkin bilgilendirmelere şarj istasyonunda ve şarj ağı işletmecilerinin dijital mecralarında yer verilir. Bu ödeme metotları serbest erişim platformunda yer alır.

(7) Şarj hizmeti sunulan şarj ünitelerinde elektrikli araçlara aktarılan elektrik enerjisi miktarının ölçülmesi ve kullanıcı tarafından görülebilmesi için 11/1/1989 tarihli ve [3516 sayılı Ölçüler ve Ayar Kanununa](#) uygun ölçüm aletleri kullanılır.

Şarj istasyonunun kurulumu

MADDE 22- (1) Şarj istasyonunun dağıtım ve iletim sistemine bağlantıları 28/1/2014 tarihli ve 28896 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan Elektrik Piyasası Bağlantı ve Sistem Kullanım Yönetmeliği hükümleri çerçevesinde yapılır.

(2) İç tesisata bağılı olarak kurulacak şarj istasyonu için 4/11/1984 tarihli ve 18565 sayılı Resmî Gazete’de yayımlanan [Elektrik İç Tesisleri Yönetmeliği](#) hükümleri çerçevesinde işlem tesis edilir.

(3) OSB Dağıtım Lisansı sahibi Organize Sanayi Bölgeleri içerisinde kurulması planlanan şarj istasyonu için OSB dağıtım sistemine bağlantı başvuruları 14/3/2014 tarihli ve 28941 sayılı Resmî Gazete’de yayımlanan Organize Sanayi Bölgelerinin Elektrik Piyasası Faaliyetlerine İlişkin Yönetmelik hükümleri çerçevesinde yapılır.

(4) Şarj istasyonunun elektrik projelerinin hazırlanması, proje onayı ve tesis kabul işlemleri 30/12/2014 tarihli ve 29221 mükerrer sayılı Resmî Gazete’de yayımlanan [Elektrik Tesisleri Proje Yönetmeliği](#) ve 7/5/1995 tarihli ve 22280 sayılı Resmî Gazete’de yayımlanan [Elektrik Tesisleri Kabul Yönetmeliği](#) ile ilgili mevzuat çerçevesinde gerçekleştirilir.

(5) Şarj istasyonları için yapılan dağıtım sistemine bağlantı talepleri tüketim tesisi kapsamında değerlendirilerek karşılanır ve bağlantı talepleri hakkında Elektrik Piyasası Bağlantı ve Sistem Kullanım Yönetmeliğinde sayılan durumlar hariç dağıtım şirketi tarafından olumsuz görüş verilemez.

(6) İlgili mevzuat kapsamındaki gereklilikleri yerine getirerek şarj hizmeti sunmak üzere şarj istasyonu kurmak ve işletmek isteyen şarj ağı işletmecileri veya sertifika sahibi şarj istasyonu işletmecileri tarafından Ek-1’de yer alan formla, ilgili şebeke işletmecisine başvuruda bulunulur. İlgili şebeke işletmecisi tarafından başvuru tarihinden itibaren beş iş günü içerisinde olumlu görüş verilen başvurular için Ek-2’de yer alan belge düzenlenir. İlgili şebeke işletmecisi uygun görmediği başvuruları gerekçeleriyle birlikte başvuru sahibine bildirir. Bu gerekçeler ilgili mevzuata aykırı olamaz. Uygun görülmeyen başvurulara yapılan itirazlar Kurul tarafından değerlendirilir. Yapılan başvurulara ilişkin bilgiler ilgili şebeke işletmecisi

tarafından Kurum tarafından belirlenen sürelerle ve formata uygun şekilde Kuruma bildirilir.

(7) İlgili şebeke işletmecisi; şarj istasyonlarının kurulum ve işletilmesi sürecinde elde ettiği bilgileri Kurumun belirlediği esaslar çerçevesinde Kuruma sunar.

Şarj istasyonunun işletilmesi

MADDE 23- (1) Bir şarj istasyonunun şarj hizmeti sunmaya başlayabilmesi için İşyeri Açma ve Çalışma Ruhsatlarına İlişkin Yönetmelik hükümleri uyarınca iş yeri açma ve çalışma ruhsatına sahip olması zorunludur. İşyeri açma ve çalışma ruhsatının geçerliliğini yitirdiğinin anlaşılması halinde şarj istasyonunda şarj hizmetine yönelik faaliyetler sonlandırılır.

(2) Halka açık şarj istasyonlarında lisans sahibinden kaynaklanmayan haklı sebepler ve mücbir sebepler hariç şarj hizmetinin sürekli ve kesintisiz olarak sunulması zorunludur. Otel, restoran, alışveriş merkezi gibi işyerlerine ait otoparklarda kullanıma açık olan şarj istasyonları bağlı oldukları iş yerinin çalışma saatleri ile sınırlı olarak şarj hizmeti sunabilir.

(3) Kullanımının can ve mal emniyeti bakımından tehlike arz ettiği tespit edilen herhangi bir şarj istasyonu derhal hizmet dışı bırakılır ve şarj istasyonunda can ve mal güvenliği tesis edilinceye kadar kullanılamaz ve hizmete sokulamaz.

(4) Halka açık şarj istasyonlarında eşit durumdaki kullanıcılara ayırım gözetmeksizin şarj hizmeti sunulması esastır.

(5) Kullanıcılar tarafından şarj ağı işletmecisine yapılabilecek ihbar ve şikayetlere ilişkin açıklamaların yer aldığı levha veya çıkartmalar ile şarj ünitelerinin tiplerine ve güçlerine ilişkin kullanıcıya sunulacak bilgiler, şarj ünitelerinin üzerinde veya yakınında kolay ve anlaşılır şekilde yer alır.

Şarj istasyonuna bütünleşik elektrik depolama ve üretim tesisi

MADDE 24- (1) Şarj istasyonunun elektrik ihtiyacını karşılamak üzere 12/5/2019 tarihli ve 30772 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan Elektrik Piyasasında Lisanssız Elektrik Üretim Yönetmeliği kapsamında yenilenebilir enerji kaynaklarına dayalı elektrik üretim tesisi kurulabilir.

(2) 9/5/2021 tarihli ve 31479 sayılı Resmî Gazete'de yayımlanan Elektrik Piyasasında Depolama Faaliyetleri Yönetmeliği kapsamında şarj istasyonu bünyesinde tüketim tesisine bütünleşik elektrik depolama tesisi kurulabilir.

(3) Birinci veya ikinci fıkra kapsamındaki şarj istasyonları şarj ağı işletmecisi tarafından Kuruma bildirilir.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Fiyatlandırma, Fiyatların İlanı ve İzlenmesi, Önlemler

Fiyatlandırma ve ilan

MADDE 25- (1) Kanunun ek 5 inci maddesinde yer alan haller saklı olmak kaydıyla, şarj hizmeti fiyatı serbestçe belirlenir. Şarj hizmeti fiyatı, elektrikli araca aktarımı yapılan birim enerji fiyatı (TL/kWh) cinsinden uygulanır. Farklı tip ve güçteki şarj üniteleri için farklı fiyatlar belirlenebilir. Sunulan şarj hizmeti için 4/1/1961 tarihli ve 213 sayılı Vergi Usul Kanunu kapsamında düzenlenen fatura veya fatura yerine geçen belgede araca aktarılan enerji miktarına ayrıca yer verilir. Uygulanan şarj hizmeti karşılığında, şarj hizmeti fiyatı esas alınarak hesaplanan bedel dışında bağlanma bedeli, işlem başlatma bedeli, şarj ekipmanı kullanımı bedeli gibi her ne ad altında olursa olsun ayrı bir bedel talep edilemez.

(2) Şarj ağı işletmecisi, şarj ağında yer alan şarj istasyonlarında uygulanan şarj hizmeti fiyatlarını kendi internet sayfası, dijital mecralar ile şarj istasyonlarından

da erişilebilecek şekilde eş zamanlı olarak ilan eder.

(3) Şarj hizmeti fiyatı, şarj istasyonlarının kurulması ve şarj ağı oluşturulmasına esas yatırım maliyetleri, işletme maliyetleri, amortismanlar, elektrik enerjisi edinim maliyetleri ile vergi, pay, fon gibi yasal yükümlülüklerle ilaveten makul ölçüde karlılık dikkate alınarak belirlenir.

(4) Şarj ağında yer alan istasyonlarda birinci fıkrada yer alan hususlar harici ayrı bir şarj hizmeti fiyatı belirlenemez.

(5) Şarj ağı işletmecisi, şarj hizmeti fiyatının oluşumunu ve güncelleme yöntemini Kuruma açıklamakla yükümlüdür.

(6) Bir sonraki günden itibaren uygulanacak şarj hizmeti fiyatları, şarj ağı işletmecileri tarafından içinde bulunulan günde saat 17.00'ye kadar Kuruma bildirilir. Bildirilen fiyatlar takip eden günde saat 00.00 itibarıyla geçerlilik kazanır ve bir sonraki fiyat değişikliğine kadar uygulanır.

(7) Şarj ağı işletmecilerinin uygulayacağı şarj hizmeti fiyatı, sadakat sözleşmesi akdettiği kullanıcılara uyguladığı en düşük şarj hizmeti fiyatının %25 fazlasını aşamaz. Şarj ağı işletmecileri sadakat sözleşmesi akdettiği kullanıcılardan sadakat sözleşmesi kapsamında sözleşme bedeli, üyelik bedeli gibi her ne ad altında olursa olsun ayrı bir bedel talep edemez.

(8) Şarj hizmeti almaksızın başka bir kullanıcının şarj hizmeti almasının engellenmesinden kaynaklanabilecek maddi kayıplar bu Yönetmelik kapsamında değildir.

(9) Şarj ağı işletmecisi tarafından sunulan rezervasyon hizmeti kapsamında kullanıcıdan ücret alınması halinde, bu ücret ilgili rezervasyon kapsamında kullanıcının şarj hizmetini almasından sonra iade edilir.

(10) Şarj ağı işletmecisi tarafından şarj hizmetinin

tamamlandığına ilişkin kullanıcıya bilgi verilmesi şartıyla şarj istasyonundan ayrılmayan kullanıcılardan ilave bedel alınabilir.

Fiyatların izlenmesi ve ilave önlemler

MADDE 26- (1) Kurum, şarj hizmeti kapsamında düzenlenen faaliyetleri veya rekabeti engelleme, bozma veya kısıtlama amacını taşıyan veya bu etkiyi doğuran veya doğurabilecek nitelikte anlaşma veya eylemlerin şarj hizmetlerini bozucu etkiler oluşturması halinde, gerekli işlemlerin başlatılmasıyla birlikte, her seferinde üç ayı aşmamak üzere, faaliyetlerin her aşamasında, bölgesel veya ulusal düzeyde uygulanmak için taban ve/veya tavan fiyat tespitine ve gerekli tedbirlerin alınmasına yetkilidir. Bu etkilerin değerlendirilmesine göre şarj hizmeti kapsamında uygulanan fiyatlara ilişkin asgari ve azami limit uygulaması yapabilir.

ALTINCI BÖLÜM

Kullanıcıların Hak ve Yükümlülükleri ile Şarj Ağı Gelişimi

Kullanıcıların hak ve yükümlülükleri

MADDE 27- (1) Kullanıcıların, anlık ve münferit taleplerini karşılamaya yönelik olarak şarj hizmeti sunan halka açık tüm şarj istasyonlarından eşit durumdaki diğer kullanıcılarla aynı koşullarda hizmet alması esastır.

(2) Kullanıcının, şarj hizmeti sunan şarj ağı işletmecisiyle 29 uncu madde kapsamında bir sadakat sözleşmesinin olmaması halinde; kullanıcı, şarj hizmeti kapsamında talep edilen bilgileri tam ve doğru bir şekilde vermekle yükümlüdür.

(3) Kullanıcı; şarj hizmetini veren şarj ağı işletmecisinden rezervasyon hizmeti almışsa rezervasyon bilgilendirmesinde yer verilen zamanda rezervasyon yaptığı şarj istasyonunda aracını şarj hizmetini almaya hazır hale getirmekle yükümlüdür.

(4) Kullanıcı, elektrikli aracını şarj hizmeti almaya hazır

hale getirmeye yönelik yükümlülüklerini yerine getirmediği sürece şarj ağı işletmecisi ve şarj istasyonu işletmecisinden şarj hizmetinin sunulmasına ilişkin yükümlülüklerini yerine getirmesini talep edemez.

Kullanıcı şikayetleri

MADDE 28- (1) Şarj ağı işletmecisi; kullanıcı şikâyetlerinin iletildiği, kaydedildiği ve kullanıcıların takip edilebildiği iletişim kanallarını tesis etmekle ve kendisine iletilen talepleri on beş iş günü içerisinde sonuçlandırarak kullanıcıyı bilgilendirmekle yükümlüdür.

(2) Şarj hizmeti alan kullanıcıların hakları ve zararlarının tazmini konusunda, 7/11/2013 tarihli ve 6502 sayılı Tüketicinin Korunması Hakkında Kanun hükümleri ile ilgili diğer mevzuat hükümleri uygulanır.

(3) Bu madde kapsamında oluşturulan kayıtlar bilgi güvenliği tedbirleri alınarak iki yıl süreyle muhafaza edilir.

Sadakat sözleşmesi

MADDE 29- (1) Şarj ağı işletmecisiyle sadakat sözleşmesi akdetmek isteyen kullanıcı, ilgili şarj ağı işletmecisine yazılı veya şirketin kurumsal iletişim kanalları aracılığıyla başvuruda bulunur. Sadakat sözleşmesi yazılı veya mesafeli olarak kurulabilir.

(2) Sadakat sözleşmesinde ilgili mevzuata aykırı hükümlere yer verilemez.

(3) Sadakat sözleşmesi kapsamındaki kullanıcılara 25 inci madde kapsamında farklı şarj hizmeti fiyatı uygulanabilir.

Serbest erişim platformu

MADDE 30- (1) Şarj ağlarının tamamında yer alan halka açık şarj istasyonlarının coğrafi konumları, şarj ünitesi sayıları, güçleri ve tipleri, soket sayıları ve tipleri ile uygunluk

durumlarının, ödeme yönteminin ve şarj hizmeti fiyatlarının yayımlandığı bir serbest erişim platformu Kurum tarafından kurulur ve işletilir.

(2) Şarj ağı işletmecisi bu Yönetmelik kapsamında;

a) Kendi şarj ağında yer alan her bir şarj istasyonu için şarj istasyonunun coğrafi konumunu, şarj ünitesi sayısını, şarj ünitesi tipini, şarj ünitesi gücünü, soket sayısı ile tiplerini ve şarj istasyonu numarası ile adını,

b) Her bir şarj istasyonunda şarj hizmeti için kullanılacak ödeme yöntemi ile çalışma saatlerini,

c) Her bir şarj istasyonu için şarj ünitesi ve soket bazında uygulanacak şarj hizmeti fiyatlarını,

ç) Şarj istasyonunun planlı bakım ve arızalarının başlangıç ve bitiş veya muhtemel bitiş tarih ve saatlerini,

d) Şarj istasyonlarında bulunan şarj ünitelerinin ve soketlerinin uygunluk durumlarını,

e) Kurumca gerekli görülecek diğer bilgileri,

Kurum tarafından belirlenecek sürelerle ve formata uygun olarak serbest erişim platformunda yayımlanmak üzere Kuruma sunmakla yükümlüdür.

Şarj ağı gelişim projeksiyonu

MADDE 31- (1) Kurum tarafından şarj istasyonlarının gelişimi ve coğrafi yayılımı izlenir. Elektrikli araç kullanımının yaygınlaştırılmasına dair hedeflerde sapmaya yol açabilecek durumların tespit edilmesi halinde Kurum, fiyat düzenlemesi dahil ilave tedbirler alabilir ya da tedbir alınması için ilgili kamu idarelerini bilgilendirebilir.

(2) Kurum;

a) Belirlenen politikalar dahilinde, dağıtım şirketleri, şarj

ağı işletmecileri ile elektrikli araç üreticileri ve ithalatçılarından temin ettiği verilerden yararlanarak, her iki yılda bir, elektrikli araç kullanımının gelişimine ve şarj altyapısı ihtiyacına yönelik projeksiyonlar hazırlar.

b) Bu projeksiyonlara göre; alınabilecek tedbirleri ve uygulanabilecek teşvik önerilerini ilgili makamlara bildirir.

c) şarj ağı gelişiminin öngörülen hedeflerin altında gerçekleşmesi halinde ihtiyaç duyulan yerlerde şarj istasyonu kurulumu zorunluluğu getirebilir.

) şarj hizmetine ilişkin diğer kurumlar tarafından belirlenmesi halinde verilecek teşviklerin piyasaya etkilerini düzenlemelerde dikkate alır.

YEDİNCİ BÖLÜM

Denetim, Yaptırımlar ve Diğer Hükümler

Denetim ve yaptırımlar

MADDE 32- (1) Kurum, şarj ağı işletmecileri ile şarj istasyonu işletmecilerini kendi personeli eliyle veya gerektiğinde diğer kamu kurum ve kuruluşları personeli eliyle denetime tabi tutabilir.

(2) şarj ağının oluşturulması ve işletilmesi, şarj istasyonunun kurulumu ve işletilmesi ile şarj hizmetinin sunulmasında bu Yönetmelik ve ilgili mevzuattaki hükümlere uyulmadığının tespit edilmesi halinde 28/1/2003 tarihli ve 25007 sayılı Resmî Gazete’de yayımlanan Elektrik Piyasasında Yapılacak Denetimler ile Ön Araştırma ve Soruşturmalarda Takip Edilecek Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmelik kapsamında gerekli işlemler tesis edilir.

(3) Lisans iptalini gerektiren koşulların tespiti halinde Kurum, hizmetin aksamaması için gerekli tedbirleri alır.

(4) şarj ağına bağlı olmadan şarj istasyonundan elektrikli

araçlara ticari amaçlı olarak elektrik enerjisi temin edilmesi, 30/5/2018 tarihli ve 30436 sayılı Resmî Gazete’de yayımlanan Elektrik Piyasası Tüketici Hizmetleri Yönetmeliğinin 48 inci maddesinin birinci fıkrasının (c) bendi kapsamında değerlendirilir ve ilgili şebeke işletmecisi tarafından yetkili idare ile vergi dairesi başkanlığına ihbarda bulunulur.

(5) Lisansın iptal edilmesi halinde şarj ağı işletmecisince düzenlenen sertifikalar da kendiliğinden geçerliliğini yitirir.

Mücbir sebepler

MADDE 33- (1) Şarj ağı işletmecisinin ilgili mevzuattan kaynaklanan yükümlülükleri, mücbir sebep hallerinde, etkilendikleri oranda, mücbir sebebin etkileri giderilinceye kadar Kurum tarafından ertelenebilir veya askıya alınabilir. Söz konusu yükümlülüklerin yerine getirilemeyeceğinin anlaşıldığı hallerde, Kurum lisans sahibinin yükümlülüklerinin kısmen veya tamamen kaldırılmasına da karar verebilir.

(2) Bir olayın mücbir sebep hali sayılabilmesi için; olaydan etkilenen tarafın, olayın başladığı tarihten itibaren en geç otuz gün içinde Kuruma başvurmuş olması ve gerekli özen ve dikkati göstermiş ve tüm önlemleri almış olmasına karşın olayın önlenemeyecek, kaçınılamayacak ve öngörülemez olacak olması ve bu durumun etkilenen tarafın ilgili mevzuat kapsamındaki yükümlülüklerini yerine getirmesini engellemesi gerekir.

(3) Aşağıda belirtilen haller, bunlarla sınırlı olmamak kaydıyla, mücbir sebep olarak kabul edilir:

a) Doğal afetler ve salgın hastalıklar.

b) Savaş, nükleer ve kimyasal serpiyeler, seferberlik halleri, halk ayaklanmaları, saldırı, terör hareketleri ve sabotajlar.

c) Grev, lokavt veya diğer memur ve işçi hareketleri.

(4) İlgili mevzuat kapsamındaki yükümlülüklerin ertelenmesi, askıya alınması veya kaldırılması kararının verilebilmesi için, şarj ağı işletmecisinin;

a) Mücbir sebebin başlama tarihini ve mahiyetini,

b) İlgili mevzuat kapsamındaki yükümlülüklerine olan etkilerini,

c) Mümkün olması halinde etkilerin tahmini giderilme süresini, içeren başvurusunu Kuruma bildirmesi zorunludur.

(5) Bu madde kapsamındaki talepler, başvuruya ilişkin gerekli bilgi ve belgelerin tamamlanmasından itibaren altmış gün içerisinde Kurul kararı ile sonuçlandırılır.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Geçici ve Son Hükümler

İşletmede olan şarj istasyonları

GEÇİCİ MADDE 1- (1) Bu Yönetmeliğin yürürlüğe girdiği tarihten itibaren dört ay içerisinde şarj hizmeti sağlayan kişiler durumlarını bu Yönetmeliğe uygun hale getirirler.

Yürürlük

MADDE 34- (1) Bu Yönetmelik yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

Yürütme

MADDE 35- (1) Bu Yönetmelik hükümlerini Enerji Piyasası Düzenleme Kurumu Başkanı yürütür.

[Ekleri için tıklayınız](#)

Yüksek Kalitede Finansal Tabloların Oluşturulmasında Bağımsız Denetimin Önemi – Makaleler

Yüksek Kalitede Finansal Tabloların Oluşturulmasında Bağımsız Denetimin Önemi konulu makale yarışması kapsamında başarılı bulunan makaleler e-kitap olarak yayımlanmıştır.

Bilindiği üzere, Kurumumuz tarafından yüksek kalitede finansal tabloların oluşturulmasında bağımsız denetimin önemine dikkat çekmek ve bağımsız denetim sektörüne farklı açılardan katkıda bulunan tüm paydaşların bağımsız denetimin önemi konusundaki görüş ve düşüncelerini kamuoyuyla paylaşmasını sağlayarak konuyla ilgili farkındalığın artırılmasını sağlamak amacıyla “Yüksek Kalitede Finansal Tabloların Oluşturulmasında Bağımsız Denetimin Önemi” konulu bir makale yarışması düzenlenmiştir.

Yarışmaya katılım sağlayan makaleler akademisyenlerden ve Kurumumuz temsilcilerinden oluşan hakem kurulu tarafından değerlendirilmiş olup, yapılan değerlendirmeler sonucunda yarışmaya katılan makaleler arasından 7 makalenin e-kitap olarak yayımlanmasına karar verilmiştir.

Yarışmaya ilgi gösteren tüm katılımcılara ve katkılarından dolayı değerli hakem kuruluna teşekkür eder, yayımlanan makalelerin tüm paydaşlarımız açısından faydalı olmasını dileriz.

Makalelerin yer aldığı, “Yüksek Kalitede Finansal Tabloların

Oluşturulmasında Bağımsız Denetimin Önemi” adlı e-kitaba ulaşmak için [tıklayınız](#).

Kaynak: Kamu Gözetimi Muhasebe ve Denetim Standartları Kurumu

193 Sayılı Gelir Vergisi Kanununun Geçici 67 nci Maddesinde Yer Alan Tevkifat Oranlarına İlişkin 22/7/2006 Tarihli ve 2006/10731 Sayılı Bakanlar Kurulu Kararının Eki Kararda Değişiklik Yapılması Hakkında Karar (Karar Sayısı: 5360)

193 sayılı Gelir Vergisi Kanununun geçici 67 nci maddesinde yer alan tevkifat oranlarına ilişkin 22/7/2006 tarihli ve 2006/10731 sayılı Bakanlar Kurulu Kararının eki Kararda değişiklik yapılması hakkındaki ekli Kararın yürürlüğe konulmasına, 193 sayılı Kanunun mezkûr maddesi gereğince karar verilmiştir.

01 Nisan 2022 Tarihli Resmi Gazete

Sayı: 31796

Karar Sayısı: 5360

Recep Tayyip ERDOĞAN

CUMHURBAŞKANI

31/3/2022 TARİHLİ VE 5360 SAYILI CUMHURBAŞKANI KARARININ EKİ
KARAR

MADDE 1- 22/7/2006 tarihli ve [2006/10731 sayılı Bakanlar Kurulu Kararının](#) eki Kararın geçici 2 nci maddesinde yer alan "31/3/2022" ibareleri "30/6/2022" şeklinde değiştirilmiştir.

MADDE 2- Aynı Kararın geçici 3 üncü maddesinde yer alan "31/3/2022" ibareleri "30/6/2022" şeklinde değiştirilmiştir.

MADDE 3- Bu Kararın;

a) 1 inci maddesi, 1 /4/2022 tarihinden itibaren açılan veya vadesi yenilenen hesaplara uygulanmak üzere yayımı tarihinde,

b) 2 nci maddesi, 1/4/2022 tarihinden itibaren iktisap edilen bankalar tarafından ihraç edilen tahvil ve bonolardan elde edilen gelir ve kazançlara ve fon kullanıcısının bu bankalar olduğu varlık kiralama şirketleri tarafından ihraç edilen kira sertifikalarından elde edilen gelir ve kazançlar ile 1/4/2022 tarihinden itibaren iktisap edilen yatırım fonlarından elde edilen gelir ve kazançlara uygulanmak üzere yayımı tarihinde,

c) Diğer hükümleri yayımı tarihinde,

yürürlüğe girer.

MADDE 4- Bu Karar hükümlerini Hazine ve Maliye Bakanı yürütür.

7392 Tüketicinin Korunması Hakkında Kanun ile Kat Mülkiyeti Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun

7/11/2013 tarihli ve 6502 sayılı Tüketicinin Korunması Hakkında Kanunun 19 uncu maddesinin birinci fıkrasında yer alan “kalan borcun en az onda” ibaresi “sözleşmede yer alan bedelin en az onda” şeklinde değiştirilmiş ve “taksidi veya” ibaresinden sonra gelen “kalan borcun” ibaresi madde metninden çıkarılmıştır.

Tüketicinin Korunması ve Kat Mülkiyeti Kanununda Değişiklik

01 Nisan 2022 Tarihli Resmi Gazete

Sayı: 31796

Kanun No. 7392

Kabul Tarihi: 24/3/2022

MADDE 1- 7/11/2013 tarihli ve [6502 sayılı Tüketicinin Korunması Hakkında Kanunun](#) 19 uncu maddesinin birinci fıkrasında yer alan “kalan borcun en az onda” ibaresi “sözleşmede yer alan bedelin en az onda” şeklinde değiştirilmiş ve “taksidi veya” ibaresinden sonra gelen “kalan borcun” ibaresi madde metninden çıkarılmıştır.

MADDE 2- 6502 sayılı Kanunun 24 üncü maddesinin ikinci fıkrasına aşağıdaki cümle eklenmiştir.

“Cayma hakkı süresi içinde kredi borcunun tamamının erken

ödenmesi hâlinde bildirim aranmaksızın bu madde hükümleri uygulanır.”

MADDE 3- 6502 sayılı Kanununun 26 ncı maddesinin ikinci fıkrasında yer alan “oranında değişiklik yapılması hâlinde” ibaresi “oranının artırılması durumunda” şeklinde değiştirilmiştir.

MADDE 4- 6502 sayılı Kanununun 29 uncu maddesi başlığı ile birlikte aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“Sigorta, yan finansal ürün ve hizmet sunumu

MADDE 29- (1) Tüketicinin yazılı veya kalıcı veri saklayıcısı aracılığıyla açık talebi olmaksızın kredi bağlantılı sigorta yaptırılmaz. Kredi veren, kredi bağlantılı sigorta içermeyen bir sözleşmeyi de tüketiciye teklif etmek koşuluyla kredi bağlantılı sigorta yaptırılmasını içeren bir kredi sözleşmesini tüketiciye sunabilir.

(2) Tüketicinin istediği sigorta şirketinden sağladığı teminat, kredi veren tarafından kabul edilmek zorundadır. Kredi bağlantılı sigortanın; kredi borcunun geri ödenme teminatını sağlama amacıyla, meblağ sigortalarında kalan borç tutarıyla ve vadesiyle uyumlu olması gerekir.

(3) Tüketici kredisi sözleşmesi, kredi ile ilgili olanlar hariç yan finansal ürün ve hizmetlerin satın alınması şartına bağlanamaz.”

MADDE 5- 6502 sayılı Kanununun 38 inci maddesi başlığı ile birlikte aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“Sigorta, yan finansal ürün ve hizmet sunumu

MADDE 38- (1) Tüketicinin yazılı veya kalıcı veri saklayıcısı aracılığıyla açık talebi olmaksızın kredi bağlantılı sigorta yaptırılmaz. Konut finansmanı kuruluşu, kredi bağlantılı sigorta içermeyen bir sözleşmeyi de tüketiciye teklif etmek koşuluyla kredi bağlantılı sigorta yaptırılmasını içeren bir

konut finansmanı sözleşmesini tüketiciye sunabilir.

(2) Tüketicinin istediği sigorta şirketinden sağladığı teminat, konut finansmanı kuruluşu tarafından kabul edilmek zorundadır. Kredi bağlantılı sigortanın; kredi borcunun geri ödenme teminatını sağlama amacıyla, meblağ sigortalarında kalan borç tutarıyla ve vadesiyle uyumlu olması gerekir.

(3) Konut finansmanı sözleşmesi, kredi ile ilgili olanlar hariç yan finansal ürün ve hizmetlerin satın alınması şartına bağlanamaz.”

MADDE 6- 6502 sayılı Kanunun 44 üncü maddesinin birinci fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“(1) Ön ödemeli konutun sözleşmede taahhüt edilen süre içinde tüketiciye teslim edilmesi zorunludur. Bu süre her hâlükârda sözleşme tarihinden itibaren kırk sekiz ayı geçemez. Kat irtifakının tüketici adına tapu siciline tescil edilmesiyle birlikte zilyetliğin devri hâlinde de devir ve teslim yapılmış sayılır.”

MADDE 7- 6502 sayılı Kanunun 48 inci maddesinin üçüncü fıkrasının ikinci cümlesi ve beşinci fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiş, maddeye beşinci fıkradan sonra gelmek üzere aşağıdaki fıkra eklenmiş, mevcut altıncı fıkra yedinci fıkra olarak teselsül ettirilmiş ve fıkrada yer alan “tüketici ile satıcı ve sağlayıcının” ibaresi “tüketici, satıcı ve sağlayıcı ile mesafeli sözleşme kurulmasına aracılık eden aracı hizmet sağlayıcının” şeklinde değiştirilmiştir.

“Tüketicinin isteği veya kişisel ihtiyaçları doğrultusunda hazırlanan mallara ilişkin sözleşmeler haricinde mal satışlarında bu süre her hâlükârda otuz günü geçemez.”

“(5) Oluşturdukları sistem ile satıcı veya sağlayıcı adına mesafeli sözleşme kurulmasına aracılık eden aracı hizmet sağlayıcılar, sistem aracılığıyla kurulan mesafeli sözleşmelerden doğan hak ve yükümlülüklerin kullanım süresi

boyunca tüketicilerin yönetmelikle belirlenen hususlara ilişkin talep ve bildirimlerini iletebilmelerine ve takip edebilmelerine elverişli bir sistemi kurmak ve kesintisiz olarak açık tutmakla yükümlüdür.”

“(6) Aracı hizmet sağlayıcısı olarak faaliyet gösterenler aracılık ettikleri mesafeli sözleşmelere ilişkin olarak;

a) Tüketicie ön bilgilendirmenin yapılmasından, teyidinden ve ispatından satıcı veya sağlayıcı ile birlikte müteselsilen,

b) Veri girişinin satıcı veya sağlayıcı tarafından yapıldığı durumlar hariç olmak üzere, yönetmelikle belirlenen ön bilgilendirmede bulunması zorunlu hususlardaki eksikliklerden,

c) Bu maddede yer alan hususlardan dolayı tüketicilerin satıcı veya sağlayıcılar ile yaptıkları işlemlere ilişkin kayıtların tutulmasından ve istenilmesi hâlinde bu bilgilerin ilgili kamu kurum ve kuruluşları ile tüketicilere verilmesinden,

ç) Satıcı veya sağlayıcı ile yaptıkları aracılık hizmetine ilişkin sözleşmeye aykırı uygulamaları nedeniyle satıcı ve sağlayıcıların bu madde hükümlerine aykırı davranmasına sebep oldukları her bir işlemde,

d) Satıcı veya sağlayıcı adına bedel tahsil etmesi hâlinde, mal veya hizmetin tüketicie teslim veya ifası sonrası bedelin satıcıya veya sağlayıcıya aktarıldığı durumlar ile 11 inci ve 15 inci maddelerde yer alan hakların kullanımı hariç olmak üzere teslim veya ifa ile cayma hakkına ilişkin yükümlülüklerden satıcı veya sağlayıcı ile birlikte müteselsilen,

e) Satıcı veya sağlayıcı onayı olmaksızın düzenledikleri kampanyalı, promosyonlu veya indirimli satışlarda, sözleşmenin hiç ya da gereği gibi ifa edilmemesinden,

f) Ön bilgilendirmede yer alan hususlar ile reklamlarında yer alan bilgilerin uyumlu olmasından ve ispatından,

sorumludur.”

MADDE 8- 6502 sayılı Kanununun 50 nci maddesinin ikinci fıkrası aşağıdaki şekilde, altıncı fıkrasının ikinci cümlesinde yer alan “Devre mülk hakkı veren sözleşmeler hariç olmak üzere, cayma” ibaresi “Cayma” şeklinde değiştirilmiş, fıkraya ikinci cümlesinden sonra gelmek üzere aşağıdaki cümleler eklenmiş, sekizinci, dokuzuncu ve onuncu fıkraları aşağıdaki şekilde değiştirilmiş ve onbirinci fıkrasında yer alan “, ön ödemeli satışlar” ibaresi madde metninden çıkarılmıştır.

“(2) Devre tatil sözleşmeleri ile sağlanan hakkın şahsi veya aynı bir hak olması ya da devre tatil satışının finansal kiralama ile yapılması bu maddenin uygulanmasını engellemez. 23/6/1965 tarihli ve [634 sayılı Kat Mülkiyeti Kanununun](#) sekizinci bölümü hükümleri kapsamında kurulan devre mülk hakkı veren sözleşmeler hariç olmak üzere, tüketicilerle mülkiyet payına bağlı aynı hak sağlayan devre tatil sözleşmesi kurulamaz. Kooperatif veya ticaret şirketi ortaklığı ya da dernek veya vakıf üyeliği suretiyle devre tatil hakkı tanınmaz. Devre tatile konu mal üzerinde aynı hak sahibi olmayanlar devre tatil satışı yapamaz.”

“Bu yasağa rağmen, tüketiciden herhangi bir bedel alınması durumunda alınan bedel tüketicisiye derhâl iade edilir. Ayrıca tüketicisiyi borç altına sokan her türlü belge tüketicisi yönünden geçersizdir.”

“(8) Devre mülk hakkı veren sözleşmeler de dâhil olmak üzere tüketicilerle ön ödemeli devre tatil sözleşmesi kurulamaz.

(9) Devre mülk hakkı veren sözleşmeler hariç olmak üzere, devre tatil sözleşmeleri en fazla on yıl için kurulur.

(10) Tüketicisi, şahsi hak sağlayan devre tatil sözleşmesinden kaynaklanan tatil hakkını belirli bir dönem için kullanmayacağını tatilin başlayacağı tarihten en az doksan gün önce sağlayıcıya bildirirse, o dönem için tüketicisi den herhangi bir isim altında bedel talep edilemez.”

MADDE 9- 6502 sayılı Kanuna 57 nci maddesinden sonra gelmek üzere aşağıdaki madde eklenmiştir.

“Yenilenmiş ürünler

MADDE 57/A- (1) Yenilenmiş ürünler; donanım, yazılım veya fiziki özelliklerinde iyileştirme yapılarak tekrar satışa sunulan kullanılmış mallardır.

(2) Yenilenmiş ürünlere tüketiciye teslim tarihinden itibaren asgari bir yıl garanti verilmesi zorunludur. Ancak özelliği nedeniyle bazı malların garanti şartları Bakanlıkça başka bir ölçü birimi ile de belirlenebilir.

(3) Yönetmelikle belirlenen mallar ancak Bakanlıkça yetkilendirilen merkezlerde yenilenmesi şartı ile yenilenmiş ürün olarak satılabilir.

(4) Yenileme merkezlerinin Bakanlıktan yetki belgesi alması zorunludur.

(5) Elektronik kimlik bilgisi bulunan malların kullanılmış ve kayıtlı olduğuna ilişkin doğrulama yapılmasının gerektiği durumda bu doğrulamalar Bakanlık, yenileme merkezi ve yetkili alıcı tarafından Bakanlıkça belirlenen usul ve esaslara göre Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu kayıtlarından yapılır.

(6) Hangi malların yenileme merkezleri tarafından yenileneceği, yenileme merkezlerinin kuruluşu ve sorumluluğu ile diğer uygulama usul ve esasları yönetmelikle belirlenir.”

MADDE 10- 6502 sayılı Kanununun 58 inci maddesinin ikinci fıkrasına “belgesi almak” ibaresinden sonra gelmek üzere “ve tüm yetkili servis istasyonlarına ilişkin bilgileri güncel olarak Bakanlıkça oluşturulan sisteme kaydetmek” ibaresi, beşinci fıkrasına aşağıdaki cümle eklenmiş, yedinci fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiş ve maddeye aşağıdaki fıkra eklenmiştir.

“Bu servis istasyonlarının, her türlü mecrada ve

faaliyetlerinde kolaylıkla görülebilir ve okunabilir şekilde “özel servis” ibaresini kullanması zorunludur.”

“(7) Garanti süresi bittikten sonra Bakanlıkça belirlenen kullanım ömrü süresince mala ilişkin satış sonrası hizmetin üretici veya ithalatçı tarafından sağlanmaması hâlinde tüketici zararın tazminini talep edebilir.”

“(8) Satış sonrası hizmet sunulması zorunlu olan mallar, oluşturulması gereken asgari yetkili servis istasyonu sayıları, azami tamir süreleri, servis istasyonlarının sorumlulukları ile diğer uygulama usul ve esasları yönetmelikle belirlenir.”

MADDE 11- 6502 sayılı Kanununun 63 üncü maddesinin beşinci fıkrasına birinci cümlesinden sonra gelmek üzere aşağıdaki cümle eklenmiştir.

“Başkanın toplantıya katılmadığı hâllerde Kurula Bakanlığın ilgili genel müdür yardımcısı başkanlık yapar.”

MADDE 12- 6502 sayılı Kanununun 66 ncı maddesinin birinci fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“(1) Bakanlık, tüketici işlemleri ile tüketiciye yönelik uygulamalardan doğabilecek uyuşmazlıklara çözüm bulmak amacıyla tüketici hakem heyetleri oluşturmakla görevlidir. Tüketici hakem heyetlerinin yetki alanı ile iş bölümü Bakanlıkça belirlenir.”

MADDE 13- 6502 sayılı Kanununun 68 inci maddesinin birinci fıkrasının birinci cümlesi ile üçüncü fıkrasının ikinci cümlesi aşağıdaki şekilde değiştirilmiş, fıkraya aşağıdaki cümle eklenmiş ve dördüncü fıkrasının ikinci cümlesinde yer alan “on” ibaresi “bin” şeklinde değiştirilmiştir.

“Tarafların [İcra ve İflas Kanunundaki](#) hakları saklı kalmak kaydıyla; değeri otuz bin Türk Lirasının altında bulunan uyuşmazlıklarda tüketici hakem heyetlerine başvuru

zorunludur.”

“Tüketici hakem heyetinin bulunmadığı yerlerde ise başvurular o ilçe kaymakamlığına yapılabilir.”

“Yapılan bu başvurular, kaymakamlıklarca gereği yapılmak üzere Bakanlıkça belirlenen yetkili tüketici hakem heyetine iletilir.”

MADDE 14- 6502 sayılı Kanununun 70 inci maddesinin birinci fıkrasının birinci cümlesi ve ikinci fıkrasının birinci cümlesi aşağıdaki şekilde değiştirilmiş, üçüncü fıkrasının birinci cümlesinde yer alan “içinde tüketici hakem heyetinin” ibaresinden sonra gelmek üzere “veya tüketicinin yerleşim yerinin” ibaresi ve altıncı fıkrasına aşağıdaki cümle eklenmiştir.

“Tüketici hakem heyeti kararları tarafları bağlar.”

“Tüketici hakem heyeti tarafından tebliği gereken evrakın taraflara veya vekillerine [213 sayılı Kanunun](#) 107/A maddesi hükümlerine göre elektronik ortamda tebliği yapılır, bu kapsamda elektronik ortamda tebligat yapılamadığı durumlarda 11/2/1959 tarihli ve 7201 sayılı Tebligat Kanunu hükümleri uygulanır.”

“Ancak, mevcut olduğu hâlde tüketici hakem heyetine sunulmayan bir bilgi veya belgenin tüketici mahkemesine sunulması nedeniyle kararın iptali hâlinde tüketici aleyhine yargılama giderine ve vekâlet ücretine hükmedilemez.”

MADDE 15- 6502 sayılı Kanununun 77 nci maddesinin birinci fıkrasında yer alan “23 üncü,”, “33 üncü,” ve “48 inci,” ibareleri madde metninden çıkarılmış, “57 nci maddelerinde belirtilen yükümlülüklerle aykırı hareket edenler” ibaresi “57 nci maddeleri ve 48 inci maddesinin ikinci, üçüncü, dördüncü, altıncı ve yedinci fıkralarında belirtilen yükümlülüklerle aykırı hareket edenler ile 8 inci maddesinin üçüncü fıkrası uyarınca malları süresinde teslim veya monte

etmeyenler” şeklinde değiştirilmiş, üçüncü fıkrasına “Bu Kanunun” ibaresinden sonra gelmek üzere “23 üncü,” ibaresi, “29 uncu,” ibaresinden sonra gelmek üzere “33 üncü,” ibaresi eklenmiş, fıkrada yer alan “ve 50 nci maddesinin dördüncü, beşinci, altıncı, yedinci, dokuzuncu ve on birinci” ibaresi madde metninden çıkarılmış, dördüncü fıkrası aşağıdaki şekilde, beşinci fıkrasında yer alan “ve 50 nci maddelerinin ikinci fıkralarında” ibaresi “maddesinin ikinci fıkrasında” şeklinde, fıkrada yer alan “Lirası” ibaresi “Lirası; 44 üncü maddesinde belirtilen yükümlülöklere aykırı hareket edenler hakkında teslim edilmeyen her konut için yetmiş bin Türk Lirası” şeklinde, sekizinci fıkrasının birinci cümlesinde yer alan “üçüncü fıkrasında,” ibaresi “üçüncü fıkrasında ve” şeklinde değiştirilmiş, cümlede yer alan “ve 50 nci maddesinin sekizinci fıkrasında” ibaresi ile ikinci cümlesinde yer alan “ve 50 nci maddenin sekizinci fıkrasına” ibaresi madde metninden çıkarılmış, onuncu fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiş, onikinci fıkrasının (ç) bendine “Yerel düzeyde” ibaresinden sonra gelmek üzere “veya uydu üzerinden” ibaresi eklenmiş, (e) bendinde yer alan “İnternet” ibaresi “Uydu üzerinden yayın yapan televizyon kanalı veya internet” şeklinde değiştirilmiş, fıkraya aşağıdaki cümleler, ondördüncü fıkrasına “Kanunun” ibaresinden sonra gelmek üzere “48 inci maddesinin beşinci fıkrasında belirtilen yükümlülöklere aykırı hareket edenler hakkında bir milyon Türk Lirası,” ibaresi eklenmiş, onbeşinci fıkrasının ikinci cümlesinde yer alan “yirmi beş bin” ibaresi “seksen bin” şeklinde, “birine kadar” ibaresi “biri oranında” şeklinde değiştirilmiş, fıkraya ikinci cümlesinden sonra gelmek üzere aşağıdaki cümleler ve ondokuzuncu fıkrasına “Bu maddenin” ibaresinden sonra gelmek üzere “ikinci, dördüncü,” ibaresi, “idari para cezaları” ibaresinden sonra gelmek üzere “ile devre tatil satışlarına ilişkin idari para cezaları” ibaresi eklenmiş, fıkrada yer alan “yirmi beş bin” ibaresi “seksen bin” şeklinde, “yüz milyon” ibaresi “yüz yirmi milyon” şeklinde değiştirilmiştir.

“(4) Bu Kanunun;

a) 50 nci maddesinin dördüncü, beşinci, altıncı, yedinci, dokuzuncu, onuncu ve on birinci fıkralarında belirtilen yükümlülüklerin her birine aykırı hareket eden satıcı veya sağlayıcılar hakkında, aykırılığın tespit edildiği tarih itibarıyla bir takvim yılında proje başına beş milyon Türk Lirasını geçmemek üzere aykırılığı tespit edilen her bir işlem veya sözleşme için üç bin beş yüz Türk Lirası idari para cezası uygulanır.

b) 50 nci maddesinin;

1) İkinci fıkrasına aykırı olacak şekilde tüketicilerle mülkiyet payına bağlı aynı hak sağlayan devre tatil sözleşmesi kuran, kurulmasına aracılık edenler ile kooperatif veya ticaret şirketi ortaklığı ya da dernek veya vakıf üyeliği suretiyle devre tatil hakkı tanıyanlar ile bu işleme aracılık edenler, devre tatile konu mal üzerinde aynı hak sahibi olmadığı hâlde devre tatil satışı yapanlar,

2) Sekizinci fıkrasına aykırı olacak şekilde tüketicilerle ön ödemeli devre tatil sözleşmesi kuran veya kurulmasına aracılık edenler,

hakkında üç yıldan altı yıla kadar hapis cezası uygulanır. Bu bentte yer alan suçların bir tüzel kişinin faaliyeti çerçevesinde işlenmesi hâlinde ayrıca bunlara özgü güvenlik tedbirlerine hükmolunur.”

“(10) Bu Kanunun;

a) 57/A maddesine aykırı hareket edenler hakkında, yenileme yetki belgesi gerektiren mallarla ilgili olarak belgesi olmaksızın yenileme faaliyetinde bulunulması hâlinde beş yüz bin Türk Lirası; yenilenmiş ürün satışında tespit edilen aykırılık ve eksikliklerle ilgili olarak her bir işlem için beş yüz Türk Lirası idari para cezası uygulanır.

b) 58 inci maddesine aykırı davranan üretici ve ithalatçılar hakkında;

1) Satış sonrası hizmet yeterlilik belgesinin alınmaması durumunda üç yüz on beş bin Türk Lirası,

2) Bakanlıkça oluşturulan sisteme kayıt yapılmaması veya kaydın güncellenmemesi durumunda beş bin Türk Lirası,

3) Satış sonrası hizmet yeterlilik belgesi alındıktan sonra asgari servis istasyonu sayısının sağlanamadığı durumlarda eksik kalan her bir servis istasyonu için otuz beş bin Türk Lirası,

4) Servis istasyonlarında tespit edilen eksiklik ve aykırılıklarla ilgili olarak her bir servis istasyonu için beş bin Türk Lirası,

idari para cezası uygulanır.

c) 58 inci maddesinin beşinci fıkrası hükümlerine aykırı hareket edenler hakkında beş bin Türk Lirası idari para cezası uygulanır.”

“Bu cezalarla birlikte aykırılığın internet ortamı üzerinden gerçekleştirilmesi hâlinde, ihlalin gerçekleştiği yayın, kısım, bölüm ile ilgili olarak (URL vb. şeklinde) erişimin engellenmesine Reklam Kurulu tarafından karar verilebilir. Ancak, teknik olarak ihlale ilişkin içeriğe erişimin engellenmesi yapılamadığı veya ilgili içeriğe erişimin engellenmesi yoluyla ihlalin önlenemediği durumlarda, internet sitesinin tümüne yönelik olarak erişimin engellenmesi kararı verilebilir. Bu karar uygulanmak üzere 4/5/2007 tarihli ve 5651 sayılı İnternet Ortamında Yapılan Yayınların Düzenlenmesi ve Bu Yayınlar Yoluyla İşlenen Suçlarla Mücadele Edilmesi Hakkında Kanununun 6/A maddesi gereğince Erişim Sağlayıcıları Birliğine gönderilir. Bu karara karşı sulh ceza hakimliğine başvurulabilir. Sulh ceza hakimliğince verilen karara karşı 4/12/2004 tarihli ve

5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu hükümlerine göre itiraz edilebilir.” “Bir önceki mali yıl gayrisafi gelirin oluşmaması hâlinde, oluşan en son tarihli gayrisafi geliri dikkate alınır. Gayrisafi gelirin bildirilmediği veya yanlış bildirildiği durumlarda üç milyon Türk Lirası idari para cezası uygulanır. Devre tatil satışlarında ise ihtara rağmen aykırılığın devamı hâlinde üç milyon Türk Lirası idari para cezası uygulanır.”

MADDE 16- 6502 sayılı Kanunun 78 inci maddesinin birinci fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“(1) 77 nci maddenin on ikinci ve on üçüncü fıkralarında öngörülen idari yaptırım kararları Reklam Kurulu, diğer fıkralarında öngörülen idari yaptırım kararları ise Bakanlık tarafından verilir. Bakanlık bu yetkisini taşrada ticaret il müdürlüklerine devredebilir.”

MADDE 17- 6502 sayılı Kanuna aşağıdaki geçici madde eklenmiştir.

“GEÇİCİ MADDE 3- (1) Bu maddenin yürürlüğe girdiği tarihten önceki tüketici işlemleri, bunların hukuken bağlayıcı olup olmadıkları ve sonuçları hakkında bu işlemler hangi kanun yürürlükte iken gerçekleşmiş ise kural olarak o kanun hükümleri uygulanır. Ancak, bu maddenin yürürlüğe girdiği tarihten önce kurulan ve hâlen geçerli olan belirsiz süreli tüketici sözleşmelerinin bu Kanuna aykırı hükümleri bu maddenin yürürlük tarihinden itibaren uygulanmaz.

(2) Bu maddenin yayımı tarihi itibarıyla yapı ruhsatı alınmış olan devre tatile konu taşınmazlarda, bu maddenin yayımı tarihinden itibaren beş yıl süresince ön ödemeli usulle satış da dâhil olmak üzere devre mülk, mülkiyet payına bağlı aynı hak sağlayan devre tatil veya şahsi hak sağlayan devre tatil satışı yapılabilir.

(3) Bu maddenin yayımı tarihinden önce kurulan devre tatil sözleşmeleri ve ikinci fıkra kapsamında kurulan sözleşmeler

hakkında idari para cezası hükümleri de dâhil olmak üzere bu maddenin yayımı tarihinden önceki Kanun hükümleri ile birlikte bu maddeyi ihdas eden Kanunla değiştirilen 50 nci maddenin onuncu fıkrası hükmü uygulanır.

(4) 66 ncı, 68 inci ve 73 üncü maddeler gereğince tüketici hakem heyetlerine yapılan başvurular ile mahkemelerde açılmış olan davalar için söz konusu başvuruların yapıldığı ve davaların açıldığı tarihte yürürlükte bulunan görev ve yetkiye ilişkin hükümler uygulanır.”

MADDE 18- 23/6/1965 tarihli ve 634 sayılı Kat Mülkiyeti Kanununun 59 uncu maddesinin birinci fıkrasında yer alan “15” ibaresi “7” şeklinde değiştirilmiştir.

MADDE 19- Bu Kanunun;

a) 8 inci maddesi, 15 inci maddesiyle değiştirilen 6502 sayılı Kanunun 77 nci maddesinin dördüncü fıkrası ile 17 nci maddesiyle 6502 sayılı Kanuna eklenen geçici 3 üncü maddenin ikinci ve üçüncü fıkraları ve 18 inci maddesi yayımı tarihinde,

b) Diğer hükümleri yayımı tarihinden altı ay sonra, yürürlüğe girer.

MADDE 20- Bu Kanun hükümlerini Cumhurbaşkanı yürütür.
31/3/2022

Nisan 2022 Vergi Takvimi

Nisan 2022 Vergi Takvimi

İlk Tarih	Son Tarih	VERGİLER/HARÇLAR/BİLDİRİMLER VE DİĞERLERİ
01/04/2022	11/04/2022	16-31 Mart 2022 Dönemine Ait Noterlerce Yapılan Makbuz Karşılığı Ödemelere Ait Beyannamenin Verilmesi ve Ödemesi
01/04/2022	11/04/2022	16-31 Mart 2022 Dönemine Ait Petrol ve Doğalgaz Ürünlerine İlişkin Özel Tüketim Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	15/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Alkollü İçecekler, Alkolsüz İçecekler, Tütün Mamulleri ve Makaronlara İlişkin Özel Tüketim Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	15/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Dayanımlı Tüketim ve Diğer Mallara İlişkin Özel Tüketim Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	15/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Motorlu Taşıt Araçlarına İlişkin Özel Tüketim Vergisinin (Tescile Tabi Olmayanlar) Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	15/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Özel İletişim Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	15/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Banka ve Sigorta Muameleleri Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	15/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Kaynak Kullanımını Destekleme Fonu Kesintisi Bildirimi ve Ödemesi
01/04/2022	15/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Ticaret Sicili Harçları Bildirimi Verilmesi ve Ödemesi

İlk Tarih	Son Tarih	VERGİLER/HARÇLAR/BİLDİRİMLER VE DİĞERLERİ
01/04/2022	20/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Şans Oyunları Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	20/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait 5602 Sayılı Kanunda Tanımlanan Şans Oyunlarıyla İlgili Veraset ve İntikal Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	20/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait İlan ve Reklam Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	20/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Müşterek Bahislere İlişkin Eğlence Vergisinin Beyanı ve Ödemesi ile Diğer Eğlence Vergilerine İlişkin Eğlence Vergisinin Ödemesi
01/04/2022	20/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Elektrik ve Havagazı Tüketim Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	20/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Yangın Sigortası Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
16/04/2022	25/04/2022	1-15 Nisan 2022 Dönemine Ait Petrol ve Doğalgaz Ürünlerine İlişkin Özel Tüketim Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
18/04/2022	26/04/2022	1-15 Nisan 2022 Dönemine Ait Noterlerce Yapılan Makbuz Karşılığı Ödemelere Ait Beyannamenin Verilmesi ve Ödemesi
01/04/2022	26/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait GVK 94. Madde ile KVK 15. ve 30. Maddelerine Göre Yapılan Tevkifatların Muhtasar ve Prim Hizmet Beynamesi ile Beyanı ve Ödemesi

İlk Tarih	Son Tarih	VERGİLER/HARÇLAR/BİLDİRİMLER VE DİĞERLERİ
01/04/2022	26/04/2022	Ocak-Şubat-Mart 2022 Dönemine Ait Tevkifatların Muhtasar ve Prim Hizmet Beyannamesi ile Beyanı ve Ödemesi (GVK 98. Mad. 3. Fık. Göre Üçer Aylık Beyanname Verme Hakkından Yararlananlar İçin)
01/04/2022	26/04/2022	Ocak-Şubat-Mart 2022 Dönemine Ait GVK Geçici 67. Madde Kapsamında Yapılan Tevkifatların Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	26/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait İstihkaktan Kesinti Suretiyle Tahsil Edilen Damga Vergisi ile Sürekli Mükellefiyeti Bulunanlar İçin Makbuz Karşılığı Ödenmesi Gereken Damga Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	26/04/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Katma Değer Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	26/04/2022	Ocak-Şubat-Mart 2022 Dönemine Ait Katma Değer Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	05/05/2022	Denetim Kuruluşları Yetkilendirme Belgesi Yıllık Harç Bildirimi Verilmesi
01/04/2022	05/05/2022	2021 Yılına İlişkin Kurumlar Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	05/05/2022	Ocak-Şubat-Mart 2022 Dönemine Ait Geri Kazanım Katılım Payı Beyannamesinin Verilmesi ve Ödemesi
01/04/2022	05/05/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Kurumlar Vergisi Mükellefleri İçin Turizm Payının Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	05/05/2022	Ocak-Şubat-Mart 2022 Dönemine Ait Turizm Payının Beyanı ve Ödemesi

İlk Tarih	Son Tarih	VERGİLER/HARÇLAR/BİLDİRİMLER VE DİĞERLERİ
01/04/2022	05/05/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Haberleşme Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	05/05/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Mal ve Hizmet Alımlarına İlişkin Bildirim Formu (Form Ba)
01/04/2022	05/05/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Mal ve Hizmet Satışlarına İlişkin Bildirim Formu (Form Bs)
01/04/2022	05/05/2022	Mart 2022 Dönemine Ait Dijital Hizmet Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	05/05/2022	Elektrik Üretimi Lisans Harçları Yıllık Harç Bildirimi Verilmesi
01/04/2022	17/05/2022	2022 I. Geçici Vergi Dönemine (Ocak-Şubat-Mart) Ait Gelir Geçici Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	17/05/2022	2022 I. Geçici Vergi Dönemine (Ocak-Şubat-Mart) Ait Kurum Geçici Vergisinin Beyanı ve Ödemesi
01/04/2022	31/05/2022	2021 Yılına Ait Gelir Vergisi Mükelleflerinin Vergi Levhasının İnternet Vergi Dairesinden Alınması
01/04/2022	31/05/2022	Geçici Vergi Dönemleri Bazında Yükleme Tercihinde Bulunmuş Mükelleflerin, Mart 2022 Dönemine Ait Elektronik Defter Beratlarının Yüklenmesi
01/04/2022	30/06/2022	Aylık Yükleme Tercihinde Bulunmuş Mükelleflerin, Mart 2022 Dönemine Ait Elektronik Defter Beratlarının Yüklenmesi

Kaynak: GİB

Organize Sanayi Bölgeleri Uygulama Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik

Organize Sanayi Bölgeleri Uygulama Yönetmeliği
31/03/2022 31 Mart 2022 Tarihli Resmi Gazete Sayı:
31795 Sanayi ve Teknoloji Bakanlığından: MADDE 1- 2/...

Organize Sanayi Bölgeleri Uygulama Yönetmeliğinde Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik

Tarih: 31 Mart 2022

Organize Sanayi Bölgeleri Uygulama Yönetmeliği 31/03/2022

31 Mart 2022 Tarihli Resmi Gazete

Sayı: 31795

Sanayi ve Teknoloji Bakanlığından:

MADDE 1- 2/2/2019 tarihli ve 30674 sayılı Resmî Gazete’de yayımlanan [Organize Sanayi Bölgeleri Uygulama Yönetmeliğinin](#) 3 üncü maddesinin birinci fıkrasının (ğ) bendi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“ğ) Hizmet ve destek alanları: Küçük imalat ve tamirat,

ticaret, eğitim ve sağlık sektörlerinde katılımcı veya katılımcının kiracısı olarak faaliyet gösterilen alanları,”

MADDE 2- Aynı Yönetmeliğin 23 üncü maddesinin birinci fıkrasına aşağıdaki bent eklenmiş, aynı maddenin ikinci fıkrasında yer alan “(aa) ve (dd)” ibaresi “(aa), (dd) ve (ee)” olarak değiştirilmiştir.

“ee) Hizmet ve destek alanlarına ilişkin prensipleri belirlemek.”

MADDE 3- Aynı Yönetmeliğin 38 inci maddesinin ikinci fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“(2) Hizmet ve destek alanı oluşturulmasına ilişkin plan tadilatları, OSB'nin teklifine istinaden mülkiyeti OSB, katılımcı ve kamu kurum ve kuruluşlarına ait yerlerden yapılır.”

MADDE 4- Aynı Yönetmeliğin 41 inci maddesinin birinci fıkrasında yer alan “genel yerleşim planı, tescil bildirimi” ibaresi “değişiklik dosyası” olarak değiştirilmiş, dördüncü fıkrasına aşağıdaki cümleler eklenmiş ve aynı maddeye aşağıdaki fıkra eklenmiştir.

“Ancak yapılaşmış parsellerin ifrazı sonucu oluşacak yeni parsellerde mevcut yapılar nedeniyle imar planında belirtilen geri çekme mesafelerinin sağlanamaması durumunda; ifraz hattının her iki tarafında çevre yeşili mesafesi ve 5 metre ring yolu sağlanmalıdır. Fiziki durum veya proses gereği imkansızlığın olması halinde çevre yeşili mesafesi 2 metreden az olmamak kaydıyla daha dar bırakılabilir. Bu durum vaziyet planı ile gösterilir.”

“(5) Ortak kullanım alanı ile hizmet ve destek alanı parsellerinde tevhit ve ifraz işlemlerine ihtiyaç duyulması durumunda, gerekçeli yönetim kurulu kararı ile tevhit ve ifraz işlemleri yapılabilir. Hizmet ve destek alanı parsellerinde minimum ifraz şartı 3000 m²'dir.”

MADDE 5- Aynı Yönetmeliğin 43 üncü maddesinin birinci fıkrasının (g) bendinin (1) numaralı alt bendi aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“1) Tesisin çalışması ve işletilmesi için gerekli olan, LPG tankı, yangın suyu deposu, arıtma tesisi, güneş ve rüzgâr enerjisine dayalı elektrik enerjisi üretim tesisleri ve benzeri destek üniteleri parsel içi ring yolu veya çevre yeşili üzerinde yer alamaz. Bunun dışında destek ünitelerinin parsel içindeki konumunun uygunluğuna, ilgili mevzuata göre OSB karar verir.”

MADDE 6- Aynı Yönetmeliğin 61 inci maddesinin dördüncü fıkrası aşağıdaki şekilde değiştirilmiş, dördüncü fıkrasından sonra gelmek üzere aşağıdaki fıkralar eklenmiş ve diğer fıkralar buna göre teselsül ettirilmiş, mevcut beşinci ve altıncı fıkralar aşağıdaki şekilde değiştirilmiştir.

“(4) Parsel tahsis hakkı;

a) Tahsis yapılan gerçek kişinin veya şirketin ortaklık paylarının tamamı kendine ait olan şirketine,

b) Tahsis yapılan gerçek kişinin ölümü halinde varislerine,

c) Tahsis yapılan şirketin tasfiyesi halinde şirketin ortaklarına,

ç) Tahsis yapılan şirketin, [6102 sayılı Kanun](#) kapsamında devralma şeklinde veya yeni kuruluş şeklinde birleşmesi ya da tam veya kısmi bölünmesi halinde; bölünmenin veya birleşmenin ticaret siciline tescilini müteakip devralan şirkete,

d) Tahsis yapılan şirketin, tür değişikliği halinde yeni türe dönüştürülen şirkete

devredilebilir.”

“(5) Kısmi bölünmede, devralan şirketin ortaklık paylarının tamamının bölünen şirkete ya da bu şirketin ortaklarına ait

olması zorunludur. Bu konudaki işlemlerin muvazaalı olup olmadığına tetkikiyle sonucuna göre gerekli tedbirleri almakta Bakanlık yetkilidir.

(6) Tahsis hakkının devrinde Yönetmeliğin 60 ıncı maddesinde belirtilen sürelerin hesaplanmasında ilk parsel tahsis tarihi esas alınır.

(7) Katılımcının mülkiyetindeki taşınmazlar yatırım finansmanı sağlanması amacıyla kredi alacaklısı kuruluşa, gayrimenkul yatırım fonuna, gayrimenkul yatırım ortaklığına, varlık yönetim şirketine ve varlık kiralama şirketine devredilebilir.”

“(8) OSB’ce teminat olarak gösterilen ve bu nedenle satışına karar verilen veya katılımcıların borcundan dolayı satışına karar verilen gayrimenkullerin icra yoluyla satışı halinde; Bakanlık ve OSB alacaklarının öncelikle ödenmesi koşuluyla, OSB’nin kuruluş protokolünde öngörülen niteliklere sahip alıcılara, gayrimenkul yatırım fonu, gayrimenkul yatırım ortaklığı, varlık yönetim şirketi ve varlık kiralama şirketine veya kredi alacaklısı kuruluşa satış yapılabilir. Satış ilanlarında kuruluş protokolünde yer alan katılımcı niteliklerine de yer verilir.

(9) Kredi alacaklısı kuruluş veya gayrimenkul yatırım fonu, gayrimenkul yatırım ortaklığı, varlık yönetim şirketi ve varlık kiralama şirketi satın aldığı taşınmazı sadece bölgenin kuruluş protokolünde öngörülen niteliklere sahip gerçek veya tüzel kişilere en geç iki yıl içerisinde satmak veya aynı nitelikteki gerçek veya tüzel kişilere kiraya vermek zorundadır.”

MADDE 7- Aynı Yönetmeliğin 81 inci maddesinin üçüncü fıkrasına “OSB yapım” ibaresinden sonra gelmek üzere “, müşavirlik, mal ve hizmet alımı” ibaresi eklenmiştir.

MADDE 8- Bu Yönetmelik yayımı tarihinde yürürlüğe girer.

MADDE 9- Bu Yönetmelik hükümlerini Sanayi ve Teknoloji Bakanı yürütür.

SGK Genel Yazı – 7351 Sayılı Kanun

SGK Genel Yazı – 7351 Sayılı Kanun T.C. SOSYAL GÜVENLİK KURUMU BAŞKANLIĞI Sigorta Primleri Genel Müdürlüğü Sayı: E-51592363-010.07.01-42844739 T...

SGK Genel Yazı – 7351 Sayılı Kanun

Tarih: 30 Mart 2022

SGK Genel Yazı – 7351 Sayılı Kanun

T.C.

SOSYAL GÜVENLİK KURUMU BAŞKANLIĞI

Sigorta Primleri Genel Müdürlüğü

Sayı: E-51592363-010.07.01-42844739

Tarih: 29.03.2022

Konu: 7351 sayılı Kanun

GENEL YAZI

22/1/2022 tarihli ve 31727 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan [7351 sayılı Bireysel Emeklilik Tasarruf Ve Yatırım](#)

[Sistemi Kanunu İle Bazı Kanunlarda Ve 375 Sayılı Kanun Hükmünde Kararnamede Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun](#)'un 11 inci maddesiyle 5/1/2002 tarihli ve [4735 sayılı Kamu İhale Sözleşmeleri Kanununa](#) "Ek fiyat farkı ve/veya sözleşmelerin devri" başlıklı Geçici 5 inci madde eklenmiştir.

Konuya ilişkin olarak 24/2/2022 tarihli ve 31760 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan 5203 sayılı Karar ile "[4735 sayılı Kamu İhale Sözleşmeleri Kanununun Geçici 5 inci Maddesinin Uygulanmasına İlişkin Esasların](#)" yürürlüğe konulmasına karar verilmiştir.

İlgili Kararın Kapsam başlıklı 2 nci maddesinin 2 nci fıkrasında;

"[4734 sayılı Kanuna](#) göre 1/12/2021 tarihinden önce ihalesi yapılan ve 22/1/2022 tarihi itibarıyla devam eden mal ve hizmet alımları ile yapım işlerine ilişkin Türk Lirası üzerinden yapılan sözleşmeler bu Esaslara göre devredilebilir."

Hükmü yer almıştır.

Söz konusu Kararın "Sözleşmenin devrine ilişkin uygulama esasları" başlıklı 9 uncu maddesinde;

" Bu Esaslara göre sözleşmeler, yüklenicinin bu Esasların yürürlüğe girdiği tarihten itibaren 60 gün içerisinde idareye yazılı olarak başvuruda bulunması ve idarenin onayı ile devredilebilir. Başvuru üzerine idarece 30 gün içerisinde başvuruya ilişkin karar alınır. İdarenin sözleşmenin devrine onay vermesi halinde, yüklenici tarafından devre ilişkin işlemler onay tarihini takip eden 30 gün içerisinde tamamlanır. İşlemlerin tamamlanmaması halinde başvuru yapılmamış kabul edilir. Yüklenicinin idareye başvuruda bulunması, sözleşmeden kaynaklanan yükümlülüklerini ortadan kaldırmaz.

Devredilen sözleşmelerde devir alacaklarda ilk ihaledeki

şartlar, devir tarihi itibarıyla aranır. Ancak, yüklenimi ortak girişim tarafından yürütülen sözleşmelerde ortaklar arasında devir veya hisse devirlerinde ilk ihaledeki yeterlik şartları aranmaz.

Sözleşme devirlerinde, devirden kaynaklanan kısıtlama ve yaptırımlar uygulanmaz, devredilecek sözleşmelerden damga vergisi alınmaz. Sözleşmeyi devreden yüklenicinin teminatı iade edilir.

Sözleşmenin devredilmesi durumunda, ek fiyat farkına ilişkin hakları saklı kalmak üzere, yüklenici devir tarihine kadar gerçekleştirdiği işler ya da imalatlar dışında idareden herhangi bir mali hak talebinde bulunamaz.

Sözleşmenin devrine idarece onay verilmesi halinde, devreden yüklenici tarafından idarece uygun görülecek can ve mal güvenliği ile yapı güvenliğine yönelik tedbirlerin alınması şarttır.

Ek fiyat farkı hesaplanması için başvuru sözleşmelerde de bu madde kapsamında sözleşmenin devri için başvuruda bulunulabilir.”

Hükümleri yer almış ve ilgili Kararın 13 üncü maddesinde Kararda yer alan bu esasların yayımı tarihinde yürürlüğe gireceği belirtilmiştir.

7351 sayılı Kanun ile 4735 sayılı Kanuna eklenen “Ek fiyat farkı ve/veya sözleşmelerin devri” başlıklı Geçici 5 inci maddesinin uygulanmasına ilişkin Kararın yürürlük tarihi ise konuya ilişkin Cumhurbaşkanlığı Kararının Resmi Gazetede yayım tarihi olarak belirlenmiştir.

7351 sayılı Kanun ile 4735 sayılı Kanuna eklenen “Ek fiyat farkı ve/veya sözleşmelerin devri” başlıklı Geçici 5 inci maddesine ilişkin 24/2/2022 tarihli ve 31760 sayılı Resmi Gazete’de yayımlanan 5203 sayılı Karar ile belirlenen usul ve esaslar kapsamında;

4734 sayılı Kanuna göre 1/12/2021 tarihinden önce ihalesi yapılan ve 22/1/2022 tarihi itibariyle devam eden mal ve hizmet alımları ile yapım işlerine ilişkin Türk Lirası üzerinden yapılan sözleşmeler için,

- Bu esasların yürürlüğe girdiği tarihten itibaren 60 gün içerisinde (en geç 24/4/2022 tarihine kadar) yükleniciler tarafından idarelere yazılı olarak başvurulması,

-İdarenin sözleşmenin devrine onay vermesi,

-Yüklenici tarafından devre ilişkin işlemlerin onay tarihini takip eden 30 gün içerisinde tamamlanması,

şartlarının gerçekleşmesi halinde ihale konusu işlerde yeni işyeri dosyası tescil ettirilmeyecek, [5510 sayılı Kanun](#) ve ilgili mevzuat gereği işyeri devri yapılarak işlemler ilk açılan işyeri dosyası üzerinden yerine getirilecektir.

Öte yandan [2020-20 sayılı ve İşveren İşlemleri konulu Kurum Genelgesinin](#) birinci kısmının dördüncü bölümünde yer alan 5.2.1- ihale konusu inşaat, tamirat, tadilat ve tesisat işleri veya hizmet işlerinin devri başlığında;

“Bu doğrultuda ihale konusu işin eksik kalan kısmının sonradan düzenlenen sözleşmeye istinaden işi devir alan tarafından yapılması ve üstlenilen bu kısım için ayrıca teminat alınması halinde, işin devrine idarece muvafakat edildiğine ilişkin yazılı sözleşmenin ibraz olunması kaydıyla, bu nitelikteki sözleşmede, işin önceki kısımlarından dolayı işi devir alanın sorumluluğunun bulunduğu hususunda herhangi bir hükme yer verilip verilmediği üzerinde durulmaksızın, işi devir alan adına ayrıca işyeri dosyası açılarak eksik kalan kısımlar ile ilgili işlemler açılacak yeni dosyadan yürütülecek, taahhüt edilen ihale konusu işin ihale makamının muvafakatı ile yüklenicisinin değişmesi durumunda işyeri dosyasında devir işlemi yapılmayarak yeni müteahhit adına ayrıca bir işyeri dosyası açılacaktır.”

hükmü yer almıştır.

Dolayısıyla;

– 1/12/2021 tarihi sonrasında 4734 sayılı Kanuna göre ihalesi yapılan,

– 1/12/2021 tarihi öncesinde 4734 sayılı Kanuna göre ihalesi yapılan ancak 22/1/2022 tarihi itibarıyla devam etmeyen,

-1/12/2021 tarihi öncesinde ihalesi yapılmasına ve 22/1/2022 tarihi itibarıyla devam etmesine karşın en geç 24/4/2022 tarihine kadar yükleniciler tarafından idarelere yazılı olarak başvurulmayan,

-1/12/2021 tarihinden önce ihalesi yapılmasına, 22/1/2022 tarihi itibarıyla devam etmesine ve en geç 24/4/2022 tarihine kadar yükleniciler tarafından idarelere yazılı olarak başvurulmasına karşın idarece devri uygun görülmemen,

– 1/12/2021 tarihinden önce ihalesi yapılmasına, 22/1/2022 tarihi itibarıyla devam etmesine, en geç 24/4/2022 tarihine kadar yükleniciler tarafından idarelere yazılı olarak başvurulmasına ve idarece sözleşmenin devrine onay verilmesine karşın yüklenici tarafından devre ilişkin işlemleri onay tarihini takip eden 30 gün içerisinde tamamlanmayan,

mal ve hizmet alımları ile yapım işlerine ilişkin Türk Lirası üzerinden yapılan sözleşmeler içinse yukarıda belirtilen 2020-20 sayılı Kurum Genelgesinin birinci kısmının dördüncü bölümünde yer alan 5.2.1 numaralı başlığında belirtilen esaslara göre işlem tesis edilecektir.

Bilgilerini rica ederim.

Savaş ALIÇ

Genel Müdür